

TEMA: VALET

■ ■ – 13. september gjorde RV sitt beste lokalval nokon sinne. No må vi gå vidare med å bygge partiet vårt, og verve nye og friske medlemmar som skal få vere med på denne viktige jobben, seier avtroppande partileiar Aslak Sira Myhre.

■ ■ Fleire plasser har Raud Valallianse styrka posisjonen sin som det viktigaste samlingspunktet til venstre for Arbeidarpartiet. I Vågan og Risør fekk vi over 10 prosent oppslutnad.

■ ■ – Dette er berre første steg i ei vidare offensiv fram mot stortingsvalet i år 2001, seier påtroppande leiar Randi Holmelid. – Vår strategiske målsetting på sikt er å vinne hegemoniet på venstresida.

SIDE 3-5, 7-9

Opprør

Medlemsblad for
Raud Valallianse

NR 4 1999

Dette nummer:

VELJARAR

ORGANISASJON

FRAMTIDA

IRAK

GRAMSCI

RV trenger din innsats

RV skal ikke være en tradisjonell velgerforening som ligger i dvale mellom hver gang det er valg. Det vi trenger er en sterk sosialistisk kamporganisasjon – et revolusjonært parti som er til nytte i hverdagen og kjemper for å endre på samfunnet hver eneste dag, der vi jobber og der vi bor.

Dette kan vi få til hvis vi er flere som jobber for det. RV trenger kontaktene og erfaringen til hvert eneste nye medlem, og alle kan bidra ut fra sine egne forutsetninger.

I løpet av høsten har vi et mål om 250 nye medlemmer: Hvilket nummer er du og hvor mange har DU vervet?

Betal kontingent nå!!

<http://www.rv.no> – den revolusjonære heimesida for deg!

C-RIAD Returadresse:

11720
GUDMUND DALSBØ
DRAMSVN. 1
9009 TROMSØ

OPPRØR

MEDLEMSAVIS FOR RAUD VALALLIANSE

BLADSTYRAR: Bjarke Friborg
BLADSTYRE: Finn Olav Rolijordet, Maj Lindholt, Aslak Sira Myhre, Lars Nygaard, Ann-Mari Volden

TRYKK: Avistrykk Oslo

ADRESSE:
Osterhausgate 27, 0183 Oslo.
TELEFON: 22 98 90 58
TELEFAKS: 22 98 90 55
E-POST: bjarkef@rv.no

Stoffrist for neste Opprør: 1.11.99

Raud vind i Europa

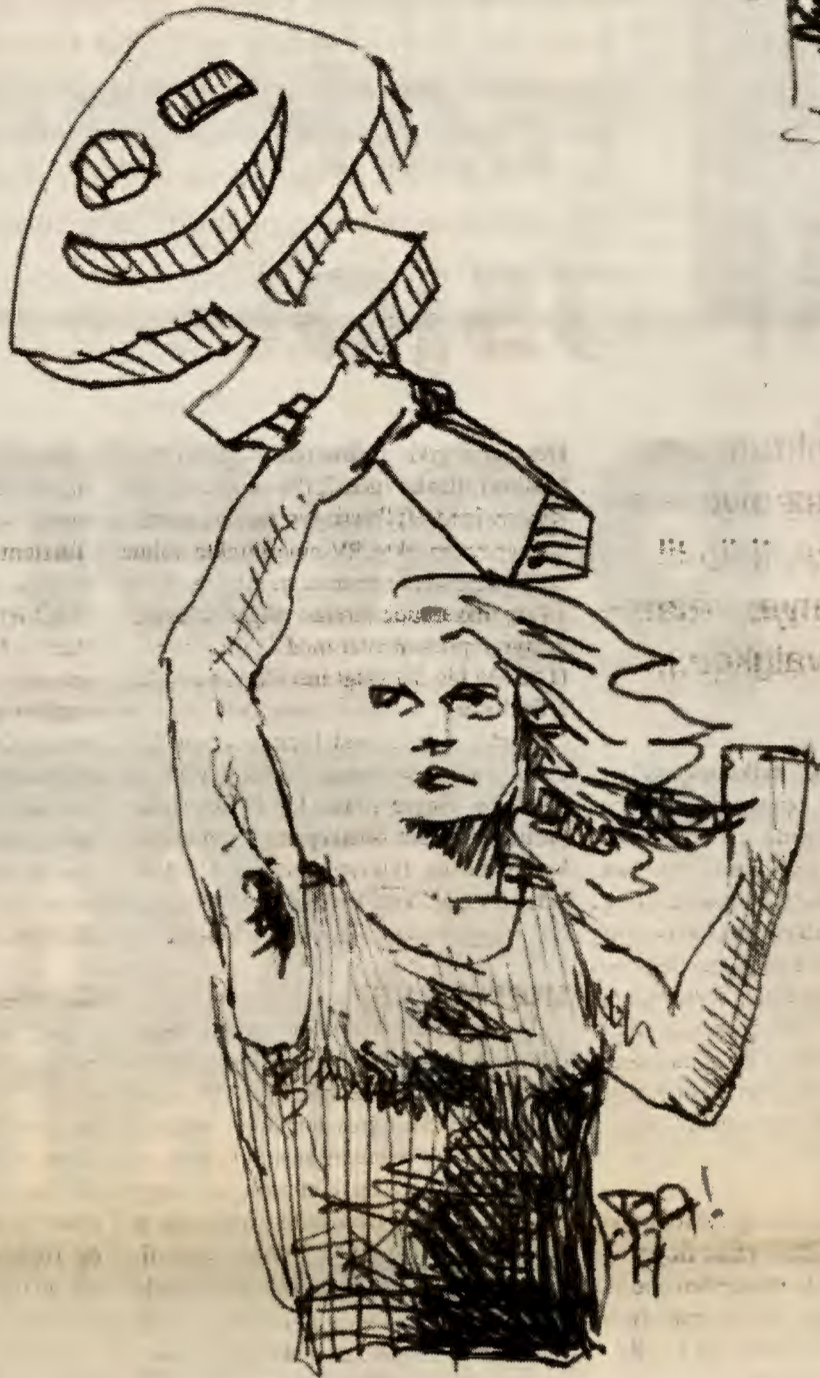
Denne sumaren og hausten har det gått ein raud vind over Europa. Ikkje ein kraftig vind, men sterk nok til å kunne merkast. I juni var det val til EU-parlamentet, med like låg valdeltaking som ved septembervalet i Noreg. Men for den revolusjonære venstresida er det grunn til å merke seg framgangen for ytre venstre.

Her heime gjorde RV det svært bra med lokale resultat på mellom 4 og 13%. I Nederland fekk eks-maioistane i Sosialistpartiet 5% oppslutnad, akkurat som LO/LCR-felleslista i Frankrike med over ein million veljarar. Venstreblokken i Portugal og italienske Rifondazione gjorde det måteleg bra, mens den tidlegare trotskistiske Militant-gruppa fekk 4% i Skottland som del av det nystifta Scottish Socialist Party.

Desse partiene er på kvar si måte uttrykk for den «verkelege» aktivist-rørsla i sine land, og syner at det er mogleg med fornying og ny framgang. Ulike syn innad i rørsla trenger ikkje å vere ein kjelde til negativ konflikt, heller ikkje sjølv om dei ulike fraksjonane deltar i kvart sitt internasjonale nettverk – gruppert ut frå ulike sosialismesyn eller haldninga til strategi og partibygging.

Men for at framgangen kan bli sikra er det likevel naudsynt å bygge vidare på denne «verkelege» partirørsla, slik at RV kan stå fram med ein klår eigentyngde: Vi har ikkje noko behov for ein ny borgarleg veljarforeining som berre er ein tom skal etter at valkampen er overstått. RV må byggast ut som eit verkeleg annleisparti, som kan dra med seg fleire i kampen for sosialisme.

Bjarke Friborg

RV-lotteriet fortsetter!

Flotte premier skal gi fleire penger i RV-kassa og fleire medlemmar i RV-registret. Kva ventar du på?

Det er lett å tjene penger til RV: Noen velger å betale loddene selv, men erfaringen viser at vi sagtens kan få inn store summer selv med en liten innsats. Siste salgsdag er 30. november i år, så det er fremdeles ikke for sent å sette i gang!

Ta opp bestilling og vi sender deg lodder til din privat- eller lagsadresse. Bestill dristig, men realistisk – du kan ikke returnere loddene til RV sentralt.

Loddene koster 20 kroner. Hele 14 kroner tilfaller RV-laget...

Premie	Verdi
Gavesjekk reisebyrå	kr. 5000
Kunst	kr. 2000
Sportsryggsekk+termos	kr. 758
«Rødt» av Erling Folkvord	kr. 298
Valgfritt (lodd/kalkulator)	kr. 95

Et forsøk på diskusjon om valget

Eirik Tveiten fra Moss RV gjør status over valget og tar samtidig til orde for en mye «råere» og frekkere valgkamp om to år.

Kommune- og fylkestingsvalget var en stor oppmuntring, med flere svært gode enkeltresultat, og RV oppnådde det beste landsresultatet noensinne. Fram 0,4 på fylkesvalget og 0,5 ved kommunevalget. RV havnet for første gang over 2% i kommunevalget og 2.1 % ved fylkestingsvalget. Det var nok mange som avskrev RV etter at partiet falt ut av Stortinget for 2 år siden. Sånn sett var valget en kraftig oppmuntring, og særlig oppmuntrende var valget i Oslo.

OSLO-COMEBACK

Ved forrige kommune- og fylkestingsvalg var Oslo RV splittet i ulike fløyer og preget av indre uro. De mistet den ene av sine to representanter. Ved stortingsvalget for 2 år siden mistet Oslo sin (og RVs eneste) stortingsrepresentant.

Umiddelbart etter valget kom det opprivende bråket i Klassekampen med utskifting av redaktør og så godt som hele redaksjonen. Senteret for uroen var rintelig nok i Oslo RVs omland. Likevel klarer altså Oslo- RV å reise kjerringa og øke oppslutningen med 1.2 % og komme tilbake ved igjen å erobre 2 representanter i Oslo. En bemerkelsesverdig god jobb av partiledelsen, Oslo-partiet og ikke minst førstekandidaten Erling Folkvord. Hvilket comeback!

RV i Hordaland fortsatte sin fine framgang fra tidligere valg. De hadde en framgang på 1,9 % og beholdt sine 4 representanter i Bergen bystyre på tross av at antall representanter ble skåret betydelig ned. Ved valget i Hordaland var framgangen 1.1% og RV økte representasjonen i fylkestinget fra 1 til 2 representanter. Og, framgangen var fordelt over hele fylket. Faktisk står Oslo og Hordaland i en særstilling, dersom dette valget hadde vært stortingsvalg ville RV på disse to stedene vært første utfordrer til stortingsmandat! Dette bør være en skikkelig inspirasjon fram mot stortingsvalget om 2 år. Også Sør-Trøndelag gjorde et godt valg med en framgang fra 1 til 2 fylkestingsrepresentanter. Framgangen her var på 0,5 % og altså over landsgjennomsnittet.

Slik kunne vi fortsette, men dersom en konsentrerer seg om å oppsummere med henblikk på stortingsvalget om to år, er det disse to eller tre fylkene som peker seg ut som spesielt interessante.

Dessverre gikk Troms (en tidligere RV-bastion) tilbake med 2.1% og mistet det ene av sine to fylkestingsrepresentanter. Til sammen økte RV sine direkte valgte fylkestingsrepresentanter med 3 fra 11 til 14 og tilsvarende direkte valgte kommunestyrerepresentanter med 5 fra 63 til 68. (I tillegg ble det valgt inn RVerer på ulike felleslister.)

Andre partier med framgang var SV pluss 2.4 %, KrF pluss 1.6%, FrP pluss 1.4% og Høyre pluss 1.3%. De andre partiene var det tilbakegang i forhold til kommune og fylkestingsvalget for 4 år siden. Altså ikke i forhold til ulike prognoser og galluper eller stortingsvalget.

STORTINGSVALG

Det blir feil å direkte sammenligne dette valget med Stortingsvalget for 2 år siden. Ved stortingsvalg gjelder andre koblinger, ikke minst om folk oppfatter at det er reell mandatsjans. Dette er en kobling som særlig kommer de største partiene til gode. Dessverre var det slik at på tross av hyggelige resultater som tilbakegang med 3 representanter i Oslo hadde FrP den største framgang i antall representanter. De økte sitt antall kommunestyrerepresentanter med 293 til 938 og fylkestingsrepresentanter med 16 til 119.

På tross av øking på landsplan og hederlige enkeltunnatak gjorde RV en på mange måter dårlig valgkamp! Noe av det mest positive for RV (i tillegg til viktige kvantitative framganger) var at Aslak Sira Myhre gjennom valgkampen markerte seg som en dyktig leder og annerledes politiker som liker å drive valgkamp og liker å vinne! Her skiller han seg fra de fleste andre RVerer. Svært mange RVerer ser ut til å mislike å delta i det sirkuset som valgkampen er. For eksempel kunne Oslo RV oppnådd enda større framgang dersom de hadde markert personen Erling Folkvord i enda større grad.

VALGKAMP ER NOE SPESIELT

Valgkamp er noe spesielt og drives etter spesielle regler. Valgkampen er de få ukene hvor en skal høste fruktene etter mange års politisk kamp. Står en med lua i handa kommer bare de andre og tar æren for det arbeidet dyktige RVerer har gjort i ulike kommune og fylkesting. Min påstand er at RV har mye å hente på å drive en «råere» og frekkere valgkamp. I tida fram til stortingsvalget bør RV diskutere dette. Kanskje bør en kjøre kurs (bøllekurs) for listetoppene og partiledelsen og ikke minst de som skal delta på skolevalga.

Vi vet alt nå at RV vil bli forsøkt usynliggjort av alle riksdekkende media ved stortingsvalget om 2 år, hvordan skal RV likevel klare å markere seg og vinne sym-

pati og oppslutning blant velgerne? Vi vinner på populære kandidater og har noen rikspolitikere Erling Folkvord, Torstein Dahle i Hordaland, Charlotte Kristiansen i Troms og nå også Aslak Sira Myhre. I tillegg til outsider Peder Martin Lysestøl i Sør-Trøndelag. Dette er personer som får personlig oppslutning i kraft av å være dem de er (Det påstås at det var Kristin Halvorsen som driver SVs valgkamp, og at folk i alle landets kommuner stemmer på Carl I. Hagen ved kommunevalget). Siden vi ikke har den samme tilgangen på riksmedia må vi ta hensyn til dette og benytte oss av våre rikspolitikere.

BEINHARD PRIORITERING

Jeg tror en skal tenke seg godt om før en gjør slik som Jon Michelet og Tron Øgrim i sin valggrus i Klassekampen, hvor de lanser Aslak først i henholdsvis Oslo og Hordaland. Mye av framgangen RV har i Oslo og Hordaland skyldes ikke minst den store tilliten Erling Folkvord og Torstein Dahle har, både blant RVerer og blant vanlige potensielle velgere. Problemstillingen må heller være hvordan vi skal kunne ta ut det svært positive ved at vi har fått nok en rikspolitiker?

En viktig grunn til at RV falt ut av stortinget for 2 år siden var at RV spraket for mye, parolen med 4 inn på stortinget var feil. Mange av RVs ledende politikere førte en distriktspolitisk valgkamp, ved å turnere på deler av landet hvor det overhodet ikke var stortingsmandatsjans. Dersom RV vil inn på stortinget om 2 år, må det foretas en knallhard prioritering av innsats og ressurser. Det må avklares internt med de involverte, og en nominering må ikke desavuere andre dyktige RV-politikere.

SV, KLASSEKAMPEN

En sak som kom overraskende på mange var den framgangen på 2.4% SV fikk. «SV-suget» som oppsto på slutten av valgkampen. Etter å ha ligget ned i store deler av perioden «traff de planken» med valg av skole som valgkamp-sak og at de har en «annerledes» leder

som er flink med media. Men noe av framgangen kom på bekostning av RV! Det er ikke ønskelig på noen som helst måte å ta i bruk de valgkampstrategier en hadde på 70-tallet, hvor SV var den taktiske hovedfienden, men ved dette valget hadde RV dårlige argumenter for hvorfor en skulle stemme RV isteden for SV.

Klassekampens valgkampdekning overrasket nok mange. Fra at SV har fått så øra flagra på grunn av sine vaklende standpunkter i EU, NATO, regjeringsskåthet, vaklevorenhet i privatiseringsspørsmål og lignende, ble partiet i valgkampinnspurten framstilt om et ubetinget progressivt alternativ ved lokalvalget. Og siden SV får en helt annen mediadekning enn RV og er større i utgangspunktet, sugde dette velgere fra RV til SV. RV tapte i valgkampinnspurten og gikk tilbake fra en antatt oppslutning på 2.5% til det vi havnet på 2.1%. (altså halvparten av forventet framgang forsvant). En må også innse at Klassekampen kjemper en kamp for å overleve. Deres strategi er at vekstpotensialet ligger i SVs omland, og at de av den grunn valgte en lav profil overfor SV.

Diskusjonen framover bør gå på hvordan en markerer RVs egenverdi overfor SV som særlig i retorikken (og det gjen- tar seg hvert annet år når det lakker mot valg), legger seg tett opp til RV. Det er vanskelig men svært viktig å finne metoder på dette før stortingsvalget om 2 år. Avslutningsvis bør en så snart som mulig avklare noen viktige pilarer for stortingsvalget om 2 år: Kreftene bør konsentreres på de få utvalgte steder hvor RV har reell mandatsjans. Selvsagt må det stilles liste i alle fylker, det er et mål i seg selv å komme over 2.5% på landsbasis (det utløses et ikke ubetydelig statstilskudd til en slunken partikasse). Målet må være å «vinne» skolevalga ved alle landet skoler, og forberedelsene må starte nå. Sette i gang arbeide med å meisle ut en alternativ mediapolitikk med det utgangspunkt at RV ikke får noe gratis.

Jeg håper med dette innlegget å bidra til en positiv debatt i Opprør.

Eirik Tveiten, Moss RV

LS-møte utsatt til 22.-24.10.

– Opprinnelig var planen at LS-møtet kom rett etter valget, men desverre ble vi nødt til å utsette det med en måned. Tilgjengelig er det nå bedre tid til lokal oppsummering, sier nestleder Randi Holmelid til Opprør.

– På møtet skal vi blant annet gå gjennom utvalgene og se på hvordan vi kan få dem til å fungere skikkelig. Vi skal også ta opp hele arbeidet med organisasjonsbygging, og vurdere hvordan vi får en best mulig programprosess frem mot nyskrivingen. Endelig er det et eget punkt om økonomi, som trenger til å bli mye bedre integrert i partiarbeidet.

– Frem mot møtet ønsker vi at LS-medlemmene får mest mulig grep om situasjonen lokalt, slik at vi kan fungere mer samlet som en ledelse, avslutter Randi.

BF

Smått og godt i RV

Turisme

Risør RV har laget en debattrapport om «Turismens virkning på lokalsamfunnet Risør. Sommerby eller helårsby». Her står kampen for skjærgården mot oppkjøp av rike Oslo-folk godt beskrevet. En del av problemstillingene som drøftes er almene og andre RVer i kommuner som vektlegger turisme bør finne mye interessant her. Rapporten kan skaffes fra Risør RV eller hos O27.

FOR

Nytt prinsippprogram

I løpet av høsten og fremover skal vi fortsette debatten om det nye prinsippprogrammet. Både AKP og RV har satt i gang en prosess frem mot det nye tusenåret, der vi skal vedta en grundig oppdatering og oppsummering av våre erfaringer og ønsker.

For at flest mulig av medlemmene skal få mulighet til å studere de samme tingene skal arbeidsgruppen gi ut en serie med studiehefter. Temaene skal være: Sosialisme, globalisering, miljø, kvinnekamp, imperialisme, klasser.

BF

Nytt om Opprør

Mens Erling Folkvord satt på Stortinget fikk RV noe mer støtte til informasjonsarbeid enn i dag. Deretter fikk vi beskjed om at støtten ville bli redusert, men på landsmøtet i februar i år visste vi fortsatt ikke presis hva det betydde ut året. Trolig ville støtten til Opprør bli halvert, men det var usikkert om vi fremdeles var forpliktet til å gi ut 10 aviser årlig. Nå er det klart at støtten blir halvert, men at vi selv velger antallet utgivelser.

Til nå har det kommet ut bare fire nummer i 1999, til gjengjeld har det vært 14 forskjellige valgubilag i sommer slik at arbeidsmengden bestemt ikke har blitt redusert. Resultatet er desverre at nr. 4 har kommet ut noe senere enn det var meningen. Bladet du nå holder i hånden dekker derfor tidsrommet mellom juni og frem til oktober, mens de neste skal dekke over langt kortere tid. Planen er to utgivelser til i år, en i november og en før jul. Opprør-redaktøren har en 20% stilling på partikontoret.

BF

Lyst til å skrive eller bidra med ideer? Opprør trenger skribenter, oversettere, innspill og alt mulig!
Kontakt: bjarkef@online.no

RV kondolerer

RVs førstekandidat på lista i Andebu kommune i Vestfold, Jens Petter Odberg, omkom i august i en trafikulykke i Danmark. Odberg har vært representant for RV i kommunestyret de siste fire årene, og hadde sagt ja til gjenvalg. I den tragiske ulykken ble også Odbergs kone hardt skadd.

RV har sendt blomster til begravelsen, og kondolere familien.

Vårt beste lokalvalg

Partisekretæren har ordet.

La det være sagt med en gang: dette er det beste kommune- og fylkestingsvalget RV noensinne har gjort. Her er tallene fra den siste (og endelige?) offisielle optellingen:

Kommunevalget: 40.655 stemmer og 2.0% – fram 0.5%, 68 representanter – fram 5 (+ 14 på fellelistene)

Fylkestingsvalget: 41.485 stemmer og 2.1% – fram 0.4%, 14 representanter – fram 3 (+ 2 på fellelistene)

Kan vi så si oss fornøyd med dette? Noen ser vantro på oss når vi sier «nei» – vi har jo en fantastisk framgang. Men vi må være ærlige og se på at valgresultatet varierer stort. Vi detter ut av flere kommunestyre, flere lister får færre stemmer enn ved stortingsvalget i 97, noen steder er tilbakegangen jevn i hele fylket. Svaret på slikt er sammensatt. Det er ikke denne artikkelens oppgave å analysere hvorfor, men å synliggjøre en del forhold samt peke på hovedtendensene – som tross alt er positive.

FRAM DER VI ER STERKE

De fleste steder går vi fram og framgangen er også solid i kommuner der vi gjorde gode valg i 95. Vågan stiller i en særklasse med hele 13.6%, men vi må samtidig minne om at SV ikke stilte kommuneliste. Men det er klart at dette er resultatet av politisk arbeid, det ser vi også ved at vi får 9.5% ved fylkestingsvalget i Vågan. Men det er altså viktig å slå fast at der vi har jobbet solid de siste årene med RV-politikk i kommunestyrene er hovedtendensen at vi holder posisjonen og går fram. Likeså ser vi at det ikke finnes noe tak for RV-oppslutning.

Her er våre 10 beste kommuner: Vågan 13.6%, Risør 11.6%, Odda 9.5%, Kragerø 9.5%, Høyanger 7.9%, Borre 7.8%, Bergen 6.4%, Hammerfest 5.8%, Bodø/Rana/Sortland alle 5.2% (men bare Rana går fram av disse) Nesodden 4.7%.

DE STORE BYENE

Vi ser altså at i Bergen har RV styrket posisjonen med en framgang på 2%. Også i andre store byer står vi nå relativt sterkt. Stavanger 4.2%, Trondheim 4.1%, Oslo 4.2% og dessverre en stor tilbakegang i Tromsø til

3.6%. Også i andre byer gjør vi det bra: Lillehammer 4.4% og Kongsberg 3.4%. Et viktig poeng i denne sammenhengen er at Oslo nå er forbigått av ganske mange kommuner og byer. RV-oppslutningen i Oslo er tilbake på gamle høyder, men det bør være et tankekors at den byen der vi har hatt stortingsmandat, så er oppslutningen stagnert i forhold til andre deler av landet. Oslo har dermed et stort potensiale.

INN I MANGE NYE KOMMUNER

RV-leder Aslak Sira Myhre gjorde et brakvalg i hjemkommunen Stavanger og vi fikk to mandat. Men Stavanger er ikke den eneste kommunen der det blir RV-representanter å finne for folk som vil kjempe. I Vefsn (Mosjøen), Målselv, Halden, Rygge, Gjøvik, Sel, Ringerike, Røyken, Sandnes, Meland og Molde kom vi inn. I tillegg fikk vi nye mandat i kommuner som Lillehammer, Kongsberg, Trondheim, Risør.

OG UT AV NOEN

Tapet av mandat i Kristiansand er kanskje det mest overraskende på den negative sida. Vi mistet også plassen i Leirfjord, Vestby og Sandefjord – alle kommuner der vi visste at vi var hardt presset i utgangspunktet for å beholde mandatene. Vi mistet også to mandat i Tromsø – ett av dem var forventet som følge av kuttet på antall representanter i kommunestyret.

OG IKKE INN NÅ HELLER

Det er ikke lett å kjempe seg inn i kommunestyret for første gang. Det har en rekke RV-lister merket. I to fylker er vi fortsatt uten representasjon: Nord-Trøndelag og Hedmark. I noen byer har vi også relativt sett dårlige resultater dersom vi måler opp mot tidligere valgresultat. Mens stortingsvalget 97 ga oss plass i kommunestyret i Narvik, klarte vi ikke å hente det ut denne gangen. Heller ikke byer som Tønsberg, Larvik, Drammen og Fredrikstad nådde målet.

FYLKESTINGSVALGET

Det ble en triller i Buskerud – bare fire stemmer hindret Ana Lopez fra å møte på fylkestinget. Noe klarere ble det i Hordaland og Sør-Trøndelag der vi gikk fram et mandat. Til gjengjeld tapte vi et av våre to mandat i Troms. Vi vant ytterligere nytt mandat i Rogaland og på fellelistene. Tilsammen er vi da inne i 12 av 19 fylker med i alt 15 representanter. Forøvrig er vi representert i 47 kommuner.

TILBAKE PÅ STORTINGET?

All oppsummering er fortsatt ikke gjort ferdig og debatten vil nok gå en tid – også om hva som skal gjøres. Vi går nå inn i en periode med organisasjonsbygging og planlegging av stortingsvalget. Om det skal bli noe mer enn storsatsing i Oslo? Hordalandsvalget viser at vi ikke kan avskrive fylket ved stortingsvalget. Teller man opp de som har stemt RV i fylket – enten ved kommunevalget eller til fylkestingsvalget – så er et stortingsmandat inne. Men noe av det vi lærte ved satsingen i 97 er at vi må ha organisasjon. Dersom Hordaland klarer å bygge ut organisasjonen i hele fylket i året som kommer, vil det være høyst aktuelt som satsingsfylke også i 2001. For de andre fylkene og kommunene – enten vi kom inn eller ikke – er det klart at perspektivet er annerledes: en 4-årsplan til som handler om å styrke posisjonen og legge grunnlag for å komme inn der vi denne gangen ikke lyktes.

Finn Olav Rolijordet, partisekretær

RV får ny leder:

Aslak drar til Rogaland – Randi tar over

RV i Rogaland gjorde sitt beste valg noen gang, med to representanter inn i Stavanger kommunestyre og en inn i henholdsvis Sandnes og fylkestinget.

Etter avtale tar vår langhårete partileder nå permisjon for å «ta seg en skikkelege jobb» og flytte til hjemfylket Rogaland. Men kamerat Myhre beholder plassen i landsstyret og har slett ikke planer om å trekke seg fra RV-aktivitet –

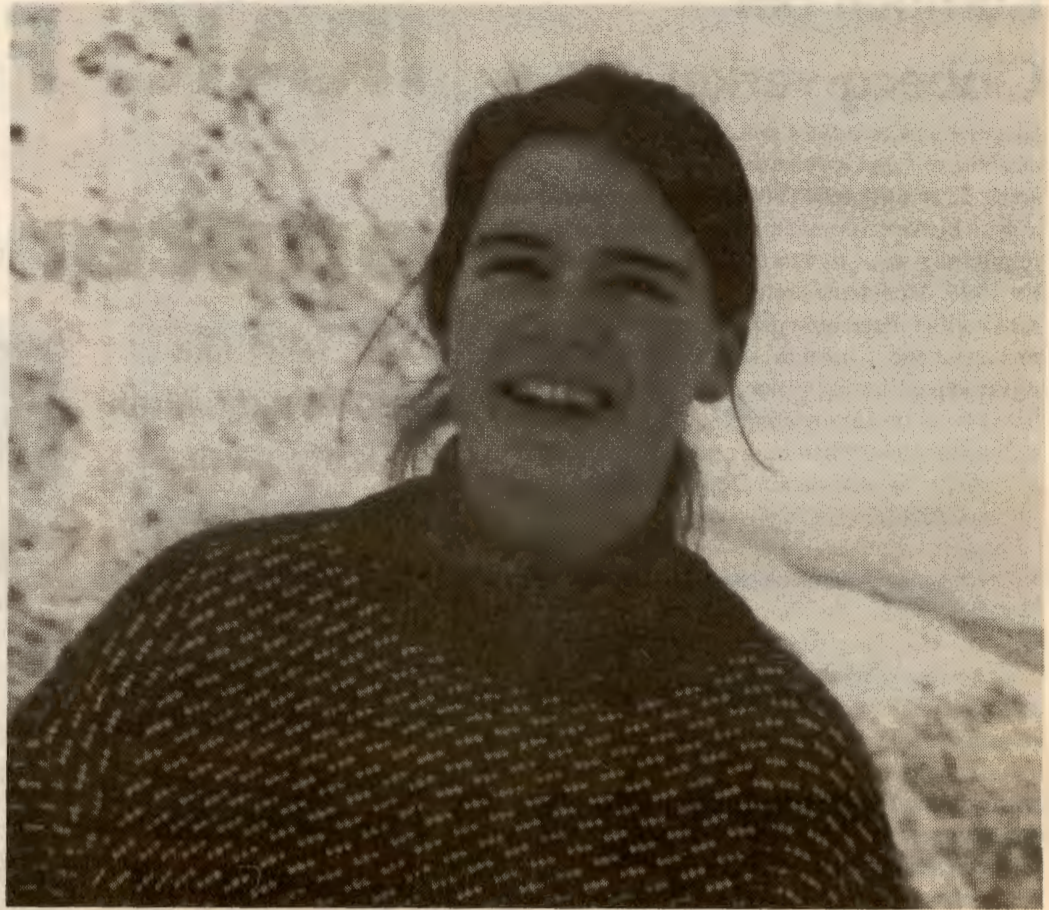
langt derifra!

– Eg vil ikkje gro fast på partikontoret, og dessuten er det viktig å oppleve verden utenfor Oslo, sier Aslak til Opprør.

– No skal eg over og få Stavanger til å rocke. Men først drar eg til Danmark og på ferie.

Det er formelt landsstyret som bestemmer hvem som blir ny leder, mens Aslak har permisjon.

BF

Nestleiar Randi Holmelid (26) førebur seg på ta over stafetten etter Aslak Sira Myhre som tar permisjon frå leiarvervet etter LS-møtet i oktober.

- Nå er organisasjonsarbeid viktigst

I valgkamptider er det viktigste å synliggjøre RV og få folk til å stemme på oss. Vi får også mange nye medlemmer og kontakter i løpet av en valgkamp. Men først når valgkampen er over begynner det viktigste arbeidet. Det vil si å følge opp alle de nye folkene og bygge nye lag. Dette er vi ikke alltid like flinke til i RV. Flere fylkeslag er rett og slett ikke i stand til å følge opp de allerede eksisterende lag og kontakter. Det er et problem at det er vanskelig å få folk til å stille til fylkesvervene. Ofte fører det til at folk tar på seg verv som de egentlig ikke har tid eller kapasitet til å takle.

For at vi skal styrke oss kvalitativt og kvantitativt er vi nødt til å ta noen alvorlige grep for å styrke ryggraden i organisasjonen. Fylkeslagene må etterhvert bli selvhjulpne for seg og «sine» lag, angående politiske og organisatoriske spørsmål. Fylkeslagene må styrkes slik at de er i stand til å opprette nye lag også.

Derfor har vi sendt brev til alle fylkeslag for å få en mest mulig nøyaktig oversikt over situasjonen lokalt. Det gjør vi for å kartlegge forhold som reell arbeidskapasitet, og om det er nødvendig med støtte eller andre tiltak for å følge opp alle de oppgavene som er nødvendige.

Randi Holmelid, nestleder

Felleslistene

Ikommunene Alta og Stjørdal var fellesliste med NKP løsningen på i det hele tatt å få til liste. Lista i Alta klarte å beholde en av RV sine tidligere 3 plasser – men denne besettes nå av en NKPer etter kumuleringer uten at det betyr noe særlig for det politiske samarbeidet i lista. Noen av de andre felleslistene har gjort det veldig godt, mens Solidaritetslista på Notodden fikk en forventet tilbakegang etter at den markerte Morten Halvorsen ikke lenger frontet lista. Her er en oversikt på felleslistene:

Finn Olav Rolijordet

Finnmark	858	2.9%	1 rep	(ny)		
Vest-Agder	1291	2.0%	1 rep	(som sist)		
Alta	205	3.4%	1 rep	-271	-4.5%	-2 rep
Kvæfjord	221	17%	5 rep	+71	+7.3%	+2 rep
Alstahaug	408	13.3%	4 rep	+101	+3%	
Vestvågøy	122	2.9%	1 rep	+73	+1.8%	
Stjørdal 115	1.5%	–				
Balestrand	48	6.7%	1 rep	-16	-0.2%	
Notodden	827	15.5%	6 rep	-534	-6.7%	-3 rep
Nøtterøy 1425	15%		6 rep	+408	+4.4%	2 rep

Etter vår oversikt er 16 av disse 26 representantene fra RV.

Unge kvinner spjutoddar i valkampen

Berre fire av 19 fylkeslag hadde tilsett ekstra sekretærer i valkampen, i tillegg til RU og RV sentralt. Til gjengjeld var det stor overvekt av unge framstormande kvinner med ambisjonar for det revolusjonære vinnarlaget.

Oslo og Akershus, Hordaland og Sør-Trøndelag satsa alle stort fram mot lokalvalet. Og på alle desse plassane vart det tilsett unge kvinner som valkampsekretærer. Alle var dessutan studentar tilknytta nettverket Raud Front.

19-årige Mathea McGhie frå Akershus hadde berre vore medlem av partiet i nokre månader, sjølv om ho lenge har jobba i lag med folk frå Raud Ungdom gjennom Ungdom mot EU og Norsk Elevorganisasjon. No er ho student på lærarskolen og medlem av Raud Front. Men sjølv om heile Akershus RV stod på for å gjere eit godt RV-val, var det likevel SV som stakk av gårde med mange av stemmene.

Hordalandssekretær Silje Grimseid frå Grimseid ved Bergen bur eigentleg i Oslo, men reknar seg framleis som erke-bergensar. Ho har vore medlem av Revolusjonært Forbund (med avisa *Vestre Om!*) sidan 16-årsalderen og er tidlegare leiar for lokallaget av SOS-Rasisme. På vidaregåande skule var ho elevrådsleiar og har jobba i lag med Mathea som NEO-aktivist. Silje er dessutan aktiv i Kvinnegruppa Ottar.

Akkurat som Silje er jamnåringen Eva Husby svært nøgd med det gode Bergens-resultatet. Eva har vore medlem av Raud Ungdom sidan 1995, og gjekk opp frå deltid til full tid som fylkessekretær i valkampinnspur-

ten. I mars 1998 var Eva på Newroz-delegasjon til Kurdistan, men vart kasta ut av militæret i lag med 147 andre utlendingar i området.

I hovudstaden var Anne Guro Fiskevold ein av to sekretærer, den andre var Oslo-leiar Pål Gjertsen. Som Silje fylte ho 20 år i juli, og har med andre ord ei lysande og raud karriere framfor seg. Anne Guro er frå Sandefjord, men flytta til Oslo i 1998 for å bli medlem av arbeidsutvalet i Raud Ungdom. Ho har jobba mykje med miljøvern gjennom Natur og Ungdom.

Ann-Kristin Alseth har tidlegare vore aktiv i Norsk Studentunion i Trondheim, mellom anna som lokallagsleiar under opprettinga av NTNU (Noreg sitt Tekniske og Naturvitskaplege Universitet). Samstundes blei ho med i det nyskipa Raud Front, og har jobba ein del med organiseringa av dei venstreradikale studentar. Ann-Kristin er 26 år og blei vald inn i landsstyret i RV i januar i år.

I tillegg vart også Ann-Mari Volden (23) frå Tolga i Hedmark tilsett som sentral valkampsekretær for Raud Ungdom. Til dagleg går ho på sosiologi hovudfag ved Universitetet i Oslo, og har vore med i RV i halvtanna år. Det siste året har ho vore leiar i Raud Front, og i valkampen var ho førstekandidat på Tolga.

Bjarke Friberg

Kampen om Clabecq-verket

Historien om belgiske Clabecq er blitt et symbol på oppsvinget i den europeiske klassekampen de siste årene: Et stålverk med 1800 ansatte blir nedlagt etter at EUs konkurransemyndigheter underkjenner videre offentlig støtte til verket. Dette skjedde i desember 1996. Arbeiderne protesterer, okkuperer og slåss med politiet. Fagforeningstoppene står sammen med myndighetene. I løpet av kampen kommer ny frisk privat kapital inn og verket kan fortsette, men med bare 800 av de opprinnelige 1800. Ingen av de tillitsvalgte blir ansatt. Samtidig reises det tiltale mot 13 av lederne for arbeiderne. De tiltales etter en paragraf i straffeloven fra 1886, som er rettet mot opprør.

I februar 1997 samlet arbeiderne 70.000 mennesker i en protestdemonstrasjon. I dag står de i spissen for Bevegelsen for Fornyning av Fagbevegelsen (MRS), som jobber for å gjenreise en militant sosialistisk fagopposisjon. Ved EU-parlamentsvalget i juni 1999 fikk deres leder Roberto D'Orazio 20.000 personlige stemmer, og bevegelsen har støtte fra flere tusener av fagorganiserte. I mellomtiden sprer en støttekomite for de 13 tiltalte informasjon og samler inn penger til rettsaken. Stålverksarbeiderne i Clabecq trenger internasjonal solidaritet!

Du kan blant annet finne mer informasjon på hjemmesiden til det marxist-leninistiske Belgias Arbeiderparti (PTB): www.wpb.be

JPA og BF

Parti i partiet?

I helgen 25.-26.9. holdt Socialistisk Arbejderparti (SAP) sitt 16. landsmøte. SAP er den danske seksjonen av Fjerde Internasjonale, og blant medstifterne av RVs søsterparti Enhedslisten (ENL). I dag er det en av de viktigste fraksjonene, men har møtt kritikk for at de fortsatt har opprettholdt partilignende strukturer som et «parti i partiet».

På landsmøtet vedtok SAP å tone ned sin rolle som en selvstendig kampanjeorganisasjon, til fordel for at ENL må ta på seg mer av denne typen aktiviteter. Det betyr ikke at de har nedlagt seg selv, men tvertimot at de vil jobbe for å bevege ENL i en klarere revolusjonær retning. ENL har til nå ikke hatt et egentlig prinsippprogram, selv om dette i mellomtiden er blitt en erklært målsetting. ENL har de siste årene blitt et virkelig samlingspunkt, og har da også vokst fra 1800 medlemmer i 1998 til 2300 i dag.

Socialistisk Information er SAPs månedsblad, som blant annet kan sjekkes ut på www.sap-fi.dk. Enhedslistens adresse er www.enhedslisten.org.

BF

Tyrkisk rød valgallianse

Samtidig med RUs jentekonferanse 5.-7. november holder det tyrkiske Frihets- og Solidaritetspartiet (ÖDP) landsmøte i Ankara. ÖDP ble offisielt stiftet i 1996, men består av hele 9 forskjellige partier og smågrupper med røtter tilbake til 70-tallet. De har hatt jevn fremgang fra 20.000 medlemmer i 1996 til over 30.000 medlemmer i dag.

Forut for valget i april tidligere i år stod de til svært gode meningsmålinger, med opp til 8% oppslutning i Istanbul og Ankara. I virkeligheten ble valget en katastrofe, med bare 1% oppslutning og stor fremgang for den fascistiske høyresiden.

På kongressen blir det nok bråk både om valget og om kurderspørsmålet, i tillegg til diskusjoner om dominansen til Dev-Yol i ÖDP. På 70-tallet var Dev-Yol det største partiet med 100.000er av sympatisører, og Che Guevara som sitt forbilde. Dev-Yol har halvparten av medlemmene i det øverste partirådet.

BF

IRAK: Fra shora-opprør til sultedød

Mars 1991 fikk befolkningen i Irak en kort forsmak på sin makt, dersom de var villige til å utfordre Saddam Husseins herredømme. 8 år senere holder den samme befolkningen på å bli kvalt langsomt av FN-sanksjonene.

RV krever en oppheving av FN-boikotten

Sammen med flere andre organisasjoner og enkeltpersoner har RV jobbet for å presse den norske regjeringen til å gå aktivt inn for en oppheving av FN-boikotten mot Irak. I sommer kunne Kristine Mollø-Christensen på vegne av aksjonskomiteen levere en lang rekke underskrifter til utenriksminister Knut Vollebæk, og samtidig vise til den foreløpige rapporten fra en norsk delegasjon som hadde vært i Irak i mars måned:

20% av alle barn regnes nå som «moderat underernærte», og stadig flere sektorer av økonomien er hardt rammet av en omfattende «reserve-delskannibalisme». Dermed blir

både produksjonen og reproduksjonen lammet, med ødeleggende konsekvenser for folk flest. Det er først og fremst kvinner og barn som bærer hovedbyrden, blant annet som følge av en drastisk forverring av fødsels- og oppvekstvilkårene.

Underernæringen betyr dessuten at ungene ofte får både psykiske og fysiske skader, og hver eneste måned er det 5.000 barn som mister livet alene på grunn av FNs straffetiltak. Sammenlagt er tallet omkring 1,5 millioner døde irakere av en befolkning på over 20 millioner.

På 1970-tallet og 1980-tallet var Irak blant de økonomisk mest utviklede landene i regionen, med gjen-

nomsnittlig best velferdstilbud i form av legedekning m.m. I dag er det fremdeles lite som er blitt gjenoppbygget etter Golf-krigen i 1991; eller for den saks skyld etter den vestlig-støttede krigen med Iran frem til 1988. Et helt land er blitt ruinert, og det haster med å få opphevet boikotten.

Bjarke Friborg

Kontakt Kristine Mollø-Christensen direkte eller gjennom partikontoret for mer informasjon om kampanjen.

BAKGRUNN: Golfkrig og råds makt

Etter 8 år med utmatting er det ikke mye kampkraft igjen hos det irakiske folket. Likevel er det mange i Irak som husker den korte perioden med dobbeltmakt i en intens vårmåned ved inngangen til tiåret – en erfaring som gir en pekepinn om hvordan det igjen vil være mulig å få politistaten til å vakle.

Under Golf-krigen i 1991 kastet den USA-ledete alliansen hele 90.000 bomber over den fattige araberstaten (flere enn under hele Vietnam-krigen), med det resultatet at over 100.000 mennesker døde og at store deler av infrastrukturen ble ødelagt. Som i Serbia ved krigsslutten i 1999 var befolkningen preget av misnøye og desperasjon mot så vel USA som mot sine egne herskere. I løpet av de allerførste dagene med fred brøt det ut spredte opprør og demonstrasjoner mot regimet. 1.

mars brøt det ut mytteri blant de hjemvendte soldatene i Basra i Sør-Irak, og i det kurdiske Nord-Irak meldte minst 50.000 soldater overgang til opprørerne. I løpet av en uke var kanskje så mye som 95% av landsdelen tatt over av lokalbefolkningen, og i de tre byene Suleymaniya, Erbil og Kirkuk oppstod det bydels- og arbeiderråd (såkalte shora'er) som et svar på kaoset og oppløsningen av statsmaktens organer.

Selv om motstanderne av Saddam Hussein hadde oppfordret folk til å gjøre opprør i flere tiår, ble de likevel fullstendig overrumplet av utviklingen. De tradisjonellistiske kurderpartiene PUK og KDP følte seg straks truet av bevegelsen, og krevde at de nye folkemaktsorganene ble oppløst. I Sør-Irak var det bare shiaislamistene som kom på banen, men

deres paroler om å innføre et pro-iransk prestestyre klarte ikke å skape tilstrekkelig entusiasme blant folk.

På grunn av denne splittelsen blant opprørerne kunne Saddam Hussein derfor snart gjenvinne initiativet, og ved utgangen av mars satte hans regime inn en motoffensiv for å knuse folkeoppstanden. Resultatet var at millioner av mennesker ble drevet på flukt, samtidig med at USA og Storbritannia gikk inn for å opprette en flyforbudssone i Nord-Irak og å innføre en internasjonal handelsboikott.

Rådseksperimentet i Nord-Irak var over for denne gangen, men er fortsatt en viktig kilde til inspirasjon om hvordan folk må være rustet til å handle den neste gangen Irak begynner å knake i sammensføyningene.

Bjarke Friborg

Rød Ungdom om valget

Intervju med RUs nestleder Espen Løkeland-Stai

Hvordan har RU oppsummert valgkampen?

– Vårt hovedmål var å styrke organisasjonen og oppnå kontakt med flere ungdommer. Det har vi gjort, vi har truffet enormt mange nye folk og etablert nye lag. Særlig i viktige områder som for eksempel Nordland fylke har vi fått mange nye kontakter. Det er viktig for å kjempe mot strupingen av kommunene.

– Skolevalgkampen var spesielt interessant: For første gang på 90-tallet gikk vi lite grann tilbake, selv om det bare var 0,6%. Noe som trekker ned er blant annet nedgangen i Troms fylke, der vi tidligere har gjort ekstremt gode valg og blitt størst. Troms RU og RV har ikke ført noen dårlig valgkamp, det er bare få som kan måle seg med drevne debattanter som Charlotte Kristiansen.

– Dessuten er reglene endret, slik at valget først skjer helt på slutten av valgkampen. RV har tradisjonelt vunnet mye i direkte kontakt med folk, mens straks-effekten har vært mindre i år. RV har også vært mindre synlig i media, fordi vi

ikke har vært på Stortinget en stund.

– Samtidig har RU hatt enormt mange nye debattanter i år, og mange flere personer enn tidligere. RU kan være stolte over innsatsen, det var en virkelig bragd. Veldig unge folk har tatt skoler med storm. Alt i alt er det feil å snakke om en reell politisk tilbakegang.

«RU kan være stolte over innsatsen, det var en virkelig bragd.»

Hva med forholdet til de andre partiene?

– Det er interessant med SV, som var veldig tidlig ute med profilering på skolene. SU har på enkelte plasser også vært mer radikale enn tidligere, mens AUF ikke har klart det like bra som de pleier. SU har dessuten styrket sin organisasjon, og stilte med en sterk skare av debattanter. Når Kristin Halvorsen ikke tar dem med i sin valgoppsummering er det et skikkelig ballespark.

Bjarke Friborg

Slik kan det gjøres

Dette har vi fått til der RV er på vippen: Plass i formannskapet og en 4-års avtale mot privatisering. Med 4,4% av stemmene fikk Lillehammer RV større prosentvis oppslutning enn Oslo med 4,2%.

Helge Galtrud i Lillehammer RV

Avtale kommunestyreperioden 2000-2003, 22. september 1999

Lillehammer Ap, Lillehammer SV, Lillehammer RV:

1. Vi vil satse på omstillings- og forbedringsprosjekter i samarbeide med ansatte i stedenfor konkurranseutsetting og privatisering. Skole, helse- og omsorgstjenester med tilhørende arbeidsoppgaver som renhold, vaktmestertjenester etc. er oppgaver som det offentlige må ta ansvar for å drive i egen regi også i framtida.

2. Vi vil bidra til en struktur innenfor kraft- og energisektoren som sikrer Lillehammer Kommune offentlig eierskap og styring for å ivareta befolkningens interesser. Dette skal allikevel ikke hindre muligheten for fusjonering. Henting av kortsiktig gevinst ved salg av eiendeler for å finansiere investeringsprosjekter skal unngås.

3. Det skal ikke foretas selskapsdannelser til A/S av kommunal virksomhet.

4. Vi vil i større grad ta i bruk åpne høringer i forbindelse med store/viktige saker.

5. Gapet mellom pålagte kommunale oppgaver og økonomi til å gjennomføre oppgavene, har økt. Ordfører og kommunestyret, som ombudsmenn/kvinner for kommunens innbyggere, må synliggjøre dette overfor sentrale myndigheter og må være aktive pådrivere for en bedre kommuneøkonomi.

LAP, Ragnar Nordgreen
LSV, Kurt Gjerstad
LRV, Turid Thomassen

Athar Ali fra Flerkulturell Liste i Oslo

Oslo RV og Flerkulturell Liste

Samarbeidet med Flerkulturell Liste i Oslo gir en pekepinn om at det særegne arbeidet med flyktninger og innvandrere fungerer best sammen med en mer helhetlig politisk plattform.

Foran årets kommune- og fylkestingsvalg hadde Oslo RV og Flerkulturell Liste i Oslo inngått et samarbeid. Athar Ali, som har lang fartstid i Rød Valgallianse, sto på tredje kumulerte plass på RVs liste til årets valg til bystyre, men han representerer Flerkulturell Listes program. To andre representanter for Flerkulturell Liste sto på RV-lista.

Athar Ali var vararepresentant for RV i bystyret i perioden 1983-1987, og representant i 1987-1995. Fra 1993 var han også vararepresentant for RV på Stortinget.

I forkant av lokalvalget i 1995 var han med på å danne Flerkulturell Liste i Oslo. Det var, i følge Athar Ali, et ganske vellykka prosjekt, som etter bare noen måneders arbeid oppnådde 2.600 stemmer ved valget i 1995.

Athar Ali understreker viktigheten av at innvandrere sjøl spiller ei aktiv rolle i den politiske dagskampen. Flerkulturell Liste har derfor hele tida først og fremst hatt som målsetning å være ei pressgruppe for innvandrere i det norske samfunnet, ikke å komme inn i posisjoner i det etablerte systemet. Sammen med Norsk Innvandrersforum har de ønsket å være et talerør for misnøyen overfor de store politiske partienes fiendtlige innvandringspolitikk.

Flerkulturell Liste ønsket etter hvert å

samarbeide med andre politiske partier for å bli ei større pressgruppe. Det var ikke mange partier som var aktuelle når det gjaldt holdning til innvandrere og innvandring. Ut i fra at Athar Ali tidligere hadde arbeidet innenfor RV, og de mange fellestrekk Flerkulturell Liste og RV har politisk, var RV et naturlig valg. Så det var stor interesse for samarbeid fra deres side da personer i Oslo RV tok initiativ til samarbeid foran årets valg.

Og valgdagen viste at det foreløpig er et fruktbart samarbeid for Flerkulturell Liste. Rød Valgallianse gjorde sitt hittil beste kommunevalg i Oslo, med 4,2%, og økte sin representasjon til to representanter i Oslo Bystyre.

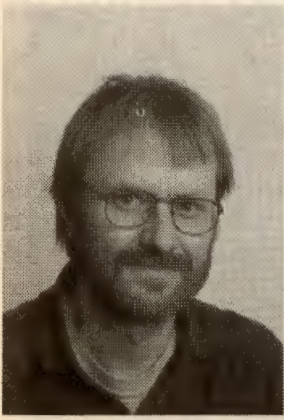
Erling Folkvord gjorde «comeback» i Oslopolitikken i år. Han er en svært respektert mann langt utenfor venstresiden, noe alle kumuleringene viser tydelig. Athar Ali fikk også mange ekstrastemmer gjennom kumuleringene, og sikret dermed seg og Flerkulturell Liste den andre RV-plassen i bystyret.

Flerkulturell Liste har et eget program for innvandringspolitikk i vid forstand, men ikke noe helhetlig politisk program ellers. I saker hvor de mangler eget program er det RVs program de vil støtte seg til i det kommende byrådssamarbeidet.

Avtalen med RV åpner dessuten for at han kan stå på Flerkulturell Listes prinsippprogram i saker hvor det eventuelt oppstår uenighet mellom de to partiene. Ali tviler på at dette kommer til å bli særlig aktuelt, i og med at Flerkulturell Listes og RVs politikk er temmelig samsvarende. RV har i følge Athar Ali en god innvandringspolitikk, noe som var det avgjørende for dette samarbeidet.

Men det er jo riktig nok til dels store uenigheter innad i RV om spørsmålet om støtte til privat muslimsk grunnskole i Oslo, så mulighetene for konflikter er til stede. Men det virker som de positive sidene ved samarbeidet foreløpig overskygger dette.

Ann-Mari Volden

Om skolevalget og neste valg

Anders Ekeland vil utfordre SV-ledelsen og ser for seg et parti med 5-10 prosents oppslutning, med KK som sin avis og med 10 000 abonnenter og mange KK-venner.

De viktigste ved skolevalgekampen i år er at:

- RV får 5-6% i tre valg etter hverandre
- RV og SV går begge fram – og det er veldig bra, antydning til venstrebris
- Bra at SUs radikaliserings gir uttelling – det styrker venstrefløyen i SV. Det overskygger at vi mister noen stemmer til dem i skolevalgene.

I fremtiden mener jeg vi har de følgende utfordringene:

«ANTI-PARLAMENTARISME»

RV og RU bør rydde opp i argumentasjonen når det gjelder parlamentariske organ. Her legger noen altfor ensidig vekt på at storting og kommunestyre er «organ for borgerskapet» – og overser at borgerskapet er veldig redd for folkevalgte organ. De har makt. De lar seg påvirke. De er en av klassekampens viktige arenaer, der hvor de ulike strømmingene innafor borgerklassen og folket prøver å vinne oppslutning om sin strategi for samfunnsutviklinga. Derfor vil «Straff Erling Folkvord med fire nye år» og lignende «anti-parlamentariske» utspill ikke fungere.

SOSIALISTISK PERSPEKTIV

Siden revolusjonær politikk er kjennetegnet av et aktivt reformarbeid i et systemkritisk perspektiv er det viktig å ha sosialismen for øye også i små saker. Vi må gjøre sosialismen til et fornuftig, praktisk

alternativ (6-timers dag, velge sjefer, la datamaskiner ta rutinejobber – fordele det interessante arbeidet, livslang læring slik at alle sykepleier med tida blir leger, likelønn osv. osv). Vi må kunne utenatt hvorfor vannet i Bærum er et kommunistisk fordelt gode. At problemet ikke er lange åpningstider – det er kommet for å bli – men at ikke bensinstasjonen som likevel er åpen også er dagligvarehandel og postkontor. En vanvittig sløsing med arbeidskraft.

I RV henger det for mye igjen av «massene skjønner bare brødkrav – bare vi skjønner kommunismen». At folk ikke skjønner den tradisjonelle kommunismen til NKP og AKP er ikke rart. De vil ikke ha den – og det har de rett i. RV må videreutvikle sitt teoretiske oppgjør med stalinismen, og vi må også gjennom konkrete eksempler vise at planøkonomi er sunn fornuft og ikke Gosplan. Det er heller ikke tvangskollektivisering og folkekommuner, men jordbruksamvirke. Det har vært mer sosialisme i det norske jordbruksamvirket enn det var i den markedsorienterte NEP-politikken til Sovjet på 1920-tallet, eller i de kinesiske folkekommunene.

HVEM ER REVOLUSJONÆR?

Vi må rydde opp i begrepet «revolusjonær». En revolusjonær er en person som ønsker – og i praksis arbeider for – et annet samfunnssystem enn kapitalismen. En eller annen form for behovsstyrt økonomi. Under kapitalismen driver man aktivt reformarbeid (lønnkamp, miljøkamp, kvinnekamp) i et system- og autoritetskritisk perspektiv. Det å være m-l (ettpartisosialisme) i ideologien, kreve «topp tempo i oljeutvinninga» i praktisk politikk, det å bare kreve subsidier uten å komme med kapitalismekritikk, uten å propagandere planøkonomi – det er ikke spesielt revolusjonært. Det å holde fast lavere utvinningstempo, at deler av offshore industrien må konverteres til annen

og mindre miljøødeleggende produksjon – det krever ryggrad. Det så ut for meg som store deler av SV hadde minst like mye av det som oss.

SEKTERISME

Alt annet enn en brei definisjon av hvem som er revolusjonær fører til sektorisisme, enten man er m-l eller trotskist i hodet sitt. Noe IS er et sørgelig eksempel på. De anser alle andre strømminger på venstresida som halv/hel reformister – det har de gjort i snart tjue år – uten at deres grufulle spådommer om hvordan RV, SV og AMG skulle utarte har slått til. IS blir stadig tvunget (slik vi var på sytti- og åttitallet) til å blåse opp uenigheter i dagskampen til det som skiller revolusjonære fra reformister. (Ofte går det noen år – og så står de sjøl på de «reformistiske standpunktene» – noe de ikke liker å bli minnet om). Denne sektoriseringen til IS fører til at ufattelige mengder med innsats ikke kaster mye av seg. Vi må ikke anlegge «de andre som sier de revolusjonære er egentlig reformister»-stilen til IS. Ikke innad i RV – ikke overfor SUere og SVere.

DIALOG MED SU OG SV

Derfor må vi ikke se på SU og SVs framgang som i hovedsak en framgang for reformismen, men som et uttrykk for en viss radikaliserings. At Solheim og Halvorsen ikke skriver under mot «nye NATO» er et glimrende taktisk utgangspunkt for oss. Derfor må vi forene oss med SU og grunnfjells-SV gjennom reelle politiske diskusjoner, og ikke opportunistiske manøvrer som Fylkeslistene for Miljø og Solidaritet i 1989. Da kan vi få et 5-10 prosents parti med KK som sin avis – med ti tusen abonnenter og mange KK-venner. Det vil være en mye større trussel mot borgerskapet enn det RV og SV er i dag. Et slikt parti vil vise vanlige folk at venstresida ser kampen mot privatisering, kampen mot EØS, mot impe-

rialismen, mot kontantstøtten som viktigere enn gamle motsetninger – at vi har lært av fortidas feil og kan hanskens med politiske motsetninger på en ålreit måte. Det er enorm sprengkraft bare i det.

SOSIALISTISKE FELLESLISTER

Derfor må målet for skolevalgekampen i 2001 ikke være å skolere oss intenst for å utkonkurrere SU. Vi skal ikke leite etter feil og mangler i deres politikk. Tvert i mot – vi skal skolere oss sammen – finne gode argumenter og diskutere uenigheter. Så skal vi sende de beste agitatorene ut – enten de er RU eller SU – for å vinne stemmer for sosialistiske felleslister – med reelle mandatsjanser i mange fylker. Det skal bli skikkelig gøy for oss, SU, venstrefløyen i SV og vanlige folk – ei pine for borgerskapet, ei utfordring for høyresida i SV og AP. Da kan de som forlater AP gå til en ålreit politisk plattform, ikke bli fanga opp av et høyredreid SV.

SE FREMOVER

Derfor må RV etter valget ta en skikkelig strategidiskusjon. Vi må ikke la vane-tenkning avgjøre. Hvis vi etter en diskusjon fortsatt mener at SU ikke er «oppriktige revolusjonære», at store deler av RV er «moderne opportunistene», og at Vardøger-SV etter 30 års innsats fortsatt er en taktisk hovedfiende og ikke revolusjonære. Ålreit, så mener vi det. Men det er etter min mening ei linje for et IS-aktig parti: Et parti som må blåse opp motsetningene til andre strømminger på venstresida for å øke salget i sin egen lille butikk. Et parti som alltid framsetter dulgte påstander om hva andre sosialister «egentlig» er og hva de «egentlig» mener. Ikke ei linje for det åpne, kreative, generøse, humoristiske og slagkraftige revolusjonære partiet vi så sår trenger.

Valget er vårt – historien er åpen.

Anders Ekeland, Bærum RV

SU: Et nytt AUF?

Bendik Wold sitter i SUs sentralstyre og regner seg til venstresiden i SV. Opprør har konfrontert ham med påstanden om at han og andre får «nye SU» til å fremstå som det radikale alibiet for SV i skolevalgekampen, det vil si som AUF med Ap.

Har ikke du og andre i SU under valgkampen gitt et feil bilde av hva SVere står for i praksis?

– Vi har ikke lovet mer enn vi kunne holde. Vi har ikke lovet at SV skal agitere for revolusjon i hvert eneste kommunestyre, men vi har lovet at SVere alltid vil

velge side ut fra vanlige folks interesser mot pengemakten. SVere vil aldri direkte stemme mot ungdommen, miljøet eller arbeiderklassen.

Tror du virkelig at SV vil stemme som du gir uttrykk for?

– Jeg kan ikke garantere at SVere som nå er valgt inn i kommunestyre og fylkesting ikke kommer til å være involvert i beklagelige avgjørelser – det er noe som følger med parlamentarisk arbeid, og gjelder ikke bare SV. Men vi vil aldri gå med på vedtak som entydig tjener eierklassen.

Hva med krigen på Balkan?

– Du har rett i at SVs flertall valgte feil i det spørsmålet, men samtidig vedtok landsmøtet at det ikke skal gjenta seg i fremtiden. Landsmøtet var helt klart mot å

gi støtte til imperialistiske aksjoner i fremtiden, der Nato går inn uten FN-mandat. Dessuten er det positivt at det fantes et mindretall i stortingsgruppen, som dermed kunne opptre som den eneste utenrikspolitiske opposisjonen mot krigen.

Men SVs landsmøte gikk jo også for første gang inn for å søke regjeringsmakt?

– Det er flere ting som burde vært endret, også for eksempel globaliseringsvedtaket. Det er derfor vi har en venstreopposisjon som arbeider for å snu SV. SU er helt annerledes enn AUF, AUF er bare skinradikale og det innrømmer de fleste av dem selv. SU vil overskride rammene, og det tror vi at vi skal klare.

Bjarke Friborg

Bergen:

Før valget var RV-kontoret totalt jentestyr. Deretter gjorde vi et brakvalg og er i dag større enn SV i Bergen sentrum, selv om SV er størst i kommunen som helhet. Opprør har snakket med LS-medlem Elisabeth Kvalheim om det som likevel var negativt og som må bedres.

– Det var ikke noen organisering før 15. august, programmene var ikke *nesten* ferdige en gang. Vi slet grådig mye i hele valgkampen med at det gikk på minimumsarbeid. Bare det allerviktigste ble gjort. Jeg trodde vi skulle ha morgenmøter av typen «hva skal finne på nå». Men reelt var spørsmålet «hva var det vi ikke rakk for tre dager siden...». Vi var heller ikke så gode til å mobilisere alle medlemmene.

Men nå er det lagt opp til skikkelig oppfølging?

– Vi skal ha en konferanse i november om organisasjonsbygging. Der skal vi prøve å få til noe om ulike organisasjonsformer, som nettverksbygging. Vi skal invitere innledere fra Kvinner på tvers for å få med kvinnerspektivet. Under valgkampen hadde vi et totalt jentestyr kontor. Derfor er det lett å synes vi har så bra kvinnerepresentasjon nå, men det var jenter under 25 år uten barn eller familie. Det spørs om kvinneandelen er så bra likevel.

Og forholdet til SU og SV?

– Jeg har ikke noe forhold til SV, men SU har vi det bra med. Kameratslig og kjekt. I selve skoledebattene funket det mange steder utrolig bra når vi samarbeidet, det ga en mye klarere radikal kraft i panelet. Vi fikk en mye bedre markering i fellesskap og når vi var flere. SU i Bergen sier nesten akkurat det samme som RV nå, de kjørte veldig på at det viktigste ikke er hva du stemmer, men at du gjør noe.

BF

Synet på SV

SV er et reformistisk parti i motsetning til RV som er revolusjonært. De som støtter SV istedenfor RV gjør det fordi de – i bunn og grunn, til syvende og sist, når det kommer til stykket – ikke vil støtte det eneste revolusjonære alternativet i valget. Men taktisk og agitatorisk sett legger de seg svært nær en revolusjonær linje, ja kan til og med fremtre som mer revolusjonære i enkelte sammenhenger enn RVer. Slik lokker det folk som egentlig går i revolusjonær retning til å gi sin stemme til et reformistisk parti. At dette partiet nå også for første gang i sin historie fremstår som proimperialistisk, gjør det ikke bedre. Hvordan drar vi linjen mot SV på en klok og fornuftig måte?

Terje Valen, Åsane RV

Jon Ms oppsummering

Jon Michelet har i Klassekampen foretatt noen valgoppsummeringer som på mange måter er spennende. Likevel inneholder de en del feil som svekker helhetsinntrykket:

Det gjelder først og fremst oppsummeringen av valgkampen i Rygge, hvor Jon M ble valgt inn i kommunestyret. For den som ikke er så kjent i Østfold vet en ikke at Rygge kommune på mange måter har vokst sammen med Moss. Lokalavisene Moss Avis og Moss Dagblad har like god dekning i Rygge som i Moss, sentrum i Moss er på de fleste områdene også sentrum for Rygge-folk. Kommunegrensa mellom Moss og Rygge går midt gjennom store boligområder. I Moss har RV vært i bystyret i flere perioder og i den siste perioden har SV og RV i Moss og omegn på mange måter formalisert samarbeid. RV har fått god dekning i lokalavisene og blitt akseptert som et seriøst alternativ. I Rygge stilte vi liste også ved kommunevalget for 4 år siden. Det ble utarbeidet program og drevet noe valgkamp. Vi fikk omlag 100 stemmer, mens SV kom i Rygge kommune med 2 representanter.

RV ønsket å stille liste også ved årets valg, mens SV av ulike grunner ikke ønsket å stille liste. Mange i SV syntes det var synd at det mest progressive i Rygge skulle være Arbeiderpartiet, og SVer som for 4 år siden hadde stått på SV sin liste var villig til å bli oppført på RV-lista. Dette styrket RVs liste.

Det er riktig som Jon M sier at det ikke ble utgitt noe nytt program ved årets valg, men Rygge RV har stått i spissen for kampen for at det ikke skal bygges golfbane i kommunen og ved årets valg var RV det eneste av partiene som gikk ut mot at Rygge flystasjon skal åpnes for sivil luftfart. I tillegg har RVs politikk blitt spredd ved at det var utdeling av så vel fylkesprogram og ikke minst Moss sitt program i regionen.

Jon M sin «oppsummering» i lokalavisen gjengitt i *På Teppet*-spalten i Klassekampen 16. september er morsom, men gir liten honnør til de som har drevet RV-politikk i regionen i en årrekke.

Eirik Tveiten, Moss RV

Bygg partiet mellom valgene

Feilen vi gjør stadig vekk er at vi bygger opp en glitrende valgkamp-organisasjon, jobber tett, strukturert, effektivt og målrettet. Vi får frem faglig dyktige, energiske, og karismatiske personer med et enormt potensiale. Når valget er over ligger partiet og trekker pusten i lange hiv frem til våren etter og i verste fall frem til neste valg. I denne perioden er det at vi må bygge organisasjonen vår, ikke 6 måneder før neste valg. Jeg mener oppriktig at det er årsaken til at vi ikke gjør det bedre. Vi bruker energien før valget til å skolere nye folk fremfor å skjerpe gamle folk.

Selv om de aller fleste håper vi gjør det godt i valg så tror jeg dessuten de færreste lokallag vil tåle å få alle listetoppene opphengt i parlamentarisk arbeid i 4 år. Vi trenger parlamentarikerne, men vi trenger allermost å bygge gode og stabile lokallag der folk trives med det de gjør. Bare da kan vi unngå å forbruke medlemmer i den grad som vi gjør i dag.

Jeg tror RU har gått i den fellen som RV og RU stadig gjør. Det er en tendens til å forutsette at alle i partiet som er over 20 år enten har vært medlem siden konfirmasjonsalderen, er gammel AKP-er eller AKP-barn. Det var kanskje slik før men det er ikke slik nå lenger. Da jeg var på mine første skolevalg (1995) så var jeg ikke engang innmeldt i RV, og jeg tror at de aller fleste som var med på skolevalgene for Bergen RV den gang var helt ferske. Helt klart at vi lærte mye og fikk mange gode erfaringer og historier. Men for RU sin del kunne det nok se ut som RV brukte bare gamle AKP-ere og AKP-barn.

Jeg vil at de som stiller for RV på skolevalgene skal være skolert FØR valget, frem for å bruke valgkampen som skoling. Jeg tror ikke at noen kommer til å ta de RV- og RU-folka jeg kjenner som broilere akkurat. De er litt for uslepe til det. Faren er vel mer at SU/SV rapper stilen vår rundt omkring. Det er vi som er ekte varer og det må vi bruke hele kommunestyreperioden på å vise. Klarer vi det så tror jeg vi klarer å avsløre SU/SV som de silke-sosialistene de er og vil vinne neste runde. Da bør vi være forberedt med et seriøst og etablert partiapparat.

Tor-Arne Tronsen, Stavanger RV

RV og organisasjonsbygging

Jeg tror Tor Arne drar i gang en veldig viktig diskusjon her, som favner om mer enn bare skolevalgene. Den vil jeg gjerne være med på – selv om vi kanskje er litt tidlig ute. Jeg har selv vært veldig kritisk til listestilling for listenes egen skyld (Bjartmar-lister), og til å bygge lister der vi ikke har noe form for organisasjon. Jeg har ment at disse listene reduserer muligheten til å skape grunnorganisasjon på stedene – og at denne listestillingen ikke fungerer organisasjonsbyggende.

Jeg mener også at ensidig satsing på valgkamp, for eksempel slik som stortingsvalgkampen i Hordaland i 97, har skadet den lokale RV-organisasjonen (slik Tor Arne beskriver det med tappede lag uten energi eller ressurser til å drive med politikk i tiden frem til neste valg.) Dette handler jo også om at ikke bare parlamentarikerne blir utslitt i en valgkamp, men hele den organisasjonen inkludert aktivistene som driver både valgkamp og annen aktivisme.

I Hordaland har vi, som i resten av landet, jobbet med listestillingskampanjen for å stille lister for enhver pris. Dette mener jeg må evalueres i forhold til nye lokallag, nye kontakter og reell organisasjonsbygging. Det kan hende at listestilling er en form for organisasjonsbygging, jeg er bare ikke sikker på om det er den beste formen – eller på om det er slik organisasjonsbygging RV bør ha. Så her mener jeg folk i RV og på RV-listen må hive seg på etter valgkampen og dele erfaringer fra organisasjonsbygging rundt i landet i og etter valgkampen.

Når det gjelder skolevalgene, og vårt valg om å bruke nye debattanter og få frem nye folk, er jeg ikke sikker på om Tor Arne har rett i at dette tapper oss for ressurser. Denne strategien kom nemlig (i Hordaland) som et resultat av kritikk mot strategien i tidligere valgkamper. Rød Ungdom har kritisert RV for å bruke de «gamle» folka av rent populistiske grunner («Vi har ikke råd til et labert skolevalg, vi må gjøre det bra, la oss bruke de gode og erfarne folkene vi har»). Nå har mange deltatt i skolevalg for første og andre gang, og har brukt valgkampen til å strekke sine egne grenser og bygge seg selv opp – og er dermed i bedre stand til å drive aktivt etter valget.

Konklusjonen her blir altså: Jeg er enig med deg Tor Arne i at RVs måte å drive valg på, og ellers tenke organisasjon på, ikke er helt uproblematisk. Vi forbruker medlemmene våre, og diskuterer i for liten grad konsekvensene av strategiene vi legger opp til. Når det gjelder skolevalgene, mener jeg vi understreker våre poeng om organisering og aktivisme ved å unngå broileroppvisningsmetodene til AUF, og at vi bygger folk opp ved å la nye folk slippe til.

Kjartan Juvik, Bergen RV

meld deg på RVs nettliste:
finnolav@newmedia.no

Kina 1999 – qua vadis?

Kina er et land det er lett å bli fascinert av. Med en femtedel av menneskeheten innafor sine grenser og med en kultur som er fjern for folk i Norge. For oss i den revolusjonære bevegelsen står landet i en særstilling etter en vellykka revolusjon som seinere har degenerert tilbake til kapitalismen, derfor er Kina et særlig spennende område for oss å studere. Kina 1999 – qua vadis er et studiehefte skrevet av Pål Steigan etter en studiereise han og Peter M. Johansen hadde i Kina høsten 1998. Hefte er en del av AKPs informasjonsprosjekt om de «framvoksende markedene» i Sør.

I heftet beskriver Steigan de enorme forandringene Kina har gått igjennom siden Deng Xiaopings økonomiske program blei gjennomført på slutten av 70-tallet. Det tegnes et positivt bilde av den kinesiske økonomien. Liberaliseringa har ført til vekst i produksjonen og Kina

seiler nå opp som en av de virkelige økonomiske stormaktene i verden. Alt dette presenteres enkelt og greit. Steigan gir også en grei inføring i hvordan den nye kapitalistklassen i Kina har vokst fram og hvorfor den måtte gjøre nettopp det. Så langt er alt greit.

Likevel er det mye som ikke stemmer med dette heftet. Det er nemlig svært sentrale deler av Kina som ikke nevnes, eller som Steigan leverer haltende og ukomplette analyser av. Steigan tegner et svært positivt bilde av den kinesiske økonomien som er i sterk vekst, men glemmer nesten helt å beskrive den politiske situasjonen i landet. Det mest graverende er at menneskerettssituasjonen ikke er nevnt med ett ord. I et land hvor ord som ytringsfrihet og rettssikkerhet er så godt som ukjente er det utilgivelig å utelate disse aspektene når man skal skrive om landets utvikling. Noen presentasjon av den kinesiske opposisjonen er heller ikke med i heftet. Verken høyre- eller venstreopposisjon er nevnt. Hefteets omtale av den voksende islamske bevegelsen i Kina er også i korteste laget. Denne har allerede vist seg å være militant og slagkraftig og burde absolutt vært bedre presentert.

PARTI OG POLITISK UTVIKLING

Kinas Kommunistiske Parti (KKP) har hatt mer eller mindre full kontroll i Kina i 50 år og hadde også fortjent en lengre analyse enn den minimale omtalen partiet får. Partiet som leda en revolusjon og nå står som garantist for kapitalismens

offensiv i Kina nevnes kort, men det blir ikke gjort noe virkelig forsøk på å vise hvilken politisk utvikling KKP har vært inne i. Ei heller om det er det politiske partiet som Kinas voksende borgerskap ser seg tjent med i framtida. Det er heller ikke gjort noe forsøk på å vise hvilken vei den politiske utviklinga ellers i landet går.

Fagbegelsen er nevnt, men ikke som bevegelse, det er bare henvisninger til enkelte faglige tillitsvalgte de har prata med og det er nevnt at fagbevegelsen har liten innflytelse. At organisering av en alternativ og uavhengig fagbevegelse er ulovlig og gjerne belønnes med dødsstraff nevnes ikke. Omtalen av andre folkelige organisasjoner er også totalt fraværende. Hverken miljøbevegelsen, studentorganisasjonene eller andre interesseorganisasjoner er nevnt. All misnøyen som kom opp i dagslyset på Den Himmelske Freds Plass i 1989, hva med den? Er den fordampnet, er den organisert eller er all organisering knust, ligger det et sosialt opprør og ulmer under korrupsjonen og diktaturet? Dette er spørsmål som vi ikke får svar på, men som burde vært obligatorisk i en analyse av Kina på oppdrag fra et parti som kaller seg kommunistisk.

Situasjonen i Kina for folk flest er også lite behandla. Vi får høre om økt levestandard og en bedre utdanna befolkning enn før, men hvordan det er å leve i verdens største diktatur får vi ikke vite. Kvinners stilling i Kina er heller ikke nevnt med et ord. Hverken KKP's kvinne-

politikk, kvinners økonomiske situasjon, stilling i hjemmet eller på arbeidsmarkedet, eller hva ettbarnspolitikken har ført til for kvinners situasjon nevnes.

Som en oppsummering av dette heftet kan man si at en får en grei innføring i Kinas økonomiske utvikling, og derfor er heftet absolutt verdt å lese. Men noe særlig nytt eller ukjent får vi ikke vite. Faktisk er dette heftet så godt som blottet for politiske analyser. Det kunne like godt vært skrevet og gitt ut av et borgelig parti som av AKP. For det er ikke mye i dette heftet som avslører at forfatteren er revolusjonær og oppriktig interessert i folks levekår, de kritiske analysene av Kina som helhet og den kinesiske staten spesielt er nesten helt fraværende.

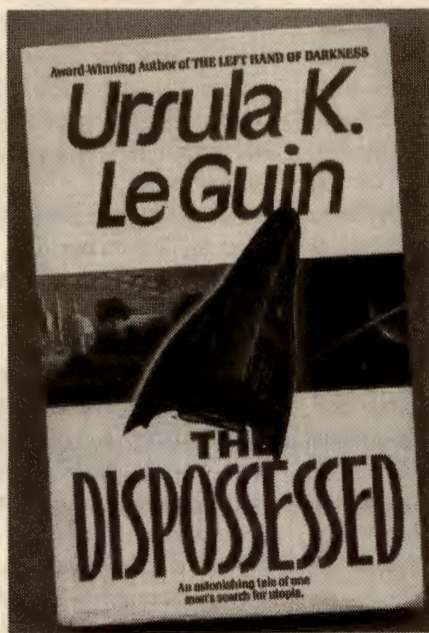
Jeg vet ikke hvor representativ Pål Steigan er for AKP lenger, men for meg virker heftet som om han slett ikke klarer å rive seg løs fra sin politiske fortid. Slik sett handler heftet om mye mer enn den politiske utviklingen i Kina. Sympatien med Kina burde forlengst være overstått.

Håkon Bull-Njaa,
Bergen RU og Sentralstyret i RU

Kina-heftet koster kr. 30 og kan bestilles hos Røde Fane, på tlf. 33 18 04 57 eller e-post: eness@online.no

Sosialistisk science-fiction

Det er ikke bare faglitteratur og rapporter som kan ha et revolusjonært siktemål. Tvertimot finnes det store mengder progressiv skjønnlitteratur, filmer, bøker og mye annet som forsøker å formidle sosialistiske idéer. Per I. Mathisen fra Trondheim ser på en bok av Ursula K. Le Guin.

Det er produsert mye kultur med den venstreradikal synsvinkel innen science fiction. Det har vist seg å være en sjanger hvor kritikk av det bestående både er allment legitimt og fengende for et stort publikum som ellers ikke ville vært interessert i dette. Verk innen denne sjangeren er i hovedsak av to former, den dystopiske og den utopiske. I den dystopiske verden har de negative utviklingstrekkene tatt overhånd og danner bakgrunnen for handlingen. Vi kan se eksempler av dystopier i filmer som Alien

og Blade Runner og bøker som 1984, Brave New World og Neuromancer. Den andre formen for science fiction er den utopiske, hvor fokus er på positive potensialer som har blitt dyrket fram, ofte i grell kontrast med innslag av den dystopiske varianten. Kjente utopiske verk er bøker som Utopia, Red Mars, og The Dispossessed.

Handlingen i The Dispossessed tar sted på to planeter i krets rundt hverandre og rundt en av våre nabostjerner, for lenge siden kolonisert av mennesker fra

jorden. Handlingsforløpet er spaltet i to, hvor annenhvert kapittel foregår på den tett befolkede og rike planeten Urras og de andre på den svært fattige planeten Anarres. Kollisjonen mellom de svært ulike kulturene på disse to stedene driver handlingen i boken, en kollisjon som blir gitt en inkarnasjon i hovedpersonen Shevek, en fysiker fra Anarres som kommer på kollisjonskurs med begge verdener.

Bokens utopiske samfunn utspiller seg på Anarres, hvor det organiserte anarki hersker, penger er avskaffet og alt arbeid er frivillig. Alt er likevel ikke harmonisk på Anarres, livet er hardt, nød er stor og mobb-mentalitet og byråkratisk konspirasjon er utbredt. Det er likevel en plass å foretrekke framfor bokens dystopiske motpol på Urras, hvor kjempestore og autoritære stater meget like den kalde krigens USA og Sovjetunionen lever i et svært anspent forhold til hverandre.

Shevek blir en fremragende fysiker på Anarres hvor han arbeider med begynnelsen på en ny unik teori om tid og rom, men universitetet der har verken ressurser eller vilje til å gi ham den støtte han trenger for å fullføre studiet. Når han får en ærespris for sine avhandlinger av et universitet på Urras og invitasjon til å motta den der, ser Shevek sitt snitt til å bli den første som drar fra Anarres og til-

bake til Urras på flere hundre år. Dette gjør ham meget upopulær blant mange på hans hjemplanet, og etter hvert til noe av en vandrende messias for den fattige og arbeidende klasse i landet han kommer til, hvor de fattige er kanonføde for landets imperialistiske eventyr mens de rike gasser seg i dekadent luksus.

Det er en velskrevet og relativt lettlest bok, selv om den kun finnes på engelsk. Ulike sider av dagens samfunn blir problematisert ved å sette dem opp i kontrast mot utopia på Anarres, samtidig som dette utopia også har sine mange mindre sympatiske sider, som også blir problematisert. Skildringen av det anarkistiske samfunnet på Anarres er grundig og gjennomtenkt, uten at det blir opphengt i detaljer og sosialantropologi. Det er liten tvil om at forfatteren lar sitt eget politiske syn skinne gjennom, og denne boken er definitivt ett av de beste bidragene til radikal og nytenkende science fiction.

Per I. Mathisen, Trondheim RV

The Dispossessed av Ursula K. Le Guin. Først utgitt i 1974. Du kan bestille den fra RV-kontoret til kr. 85.

Påskestreikene i Danmark 1985

Påsken 1985 opplevde Danmark den største massestreiken i landets historie. Det «luktet litt av revolusjon» og viser i et glimt det enorme potensialet til en samlet og selvbevisst arbeiderklasse. For sosialister i Norge er det en påminning om at rolige tider uventet fort kan utvikle seg til en sterk storm.

28. mars 1985 blokkerte de streikende Folketinget for å hindre et inngrep. SVs søsterparti SF mente det var «udemokratisk».

Påskestreikene ble innledet mandag 25. mars i 1985 som en offisiell storstreik på LO-området, for høyere lønn og kortere arbeidstid. Streiken omfattet omkring 300.000 arbeidere og 1. april skulle ytterligere 200.000 offentlig ansatte også i konflikt på omtrent de samme kravene. Derfor hadde den borgerlige Schlüter-regjeringen travelt med å foreta et inngrep, hvis innhold ble bredt kjent onsdag 27. mars. Rent teknisk betyr et regjeringssinngrep at Folketinget ved lov dikterer innholdet i overenskomsten og at streikene skal stoppe. Der er for så vidt ikke noe ulovlig i å streike videre, men streikekassene har ikke lenger lov å utbetale støtte.

Inngrepet utløste en voldsom vrede – ikke på grunn av selve inngrepet, men på grunn av innholdet som utelukkende tilgodeså arbeidsgiverne. Inngrepet skulle først behandles i Folketinget torsdag 28. mars. En stund ble dette likevel hindret av en massiv blokkade av broene inn til Christiansborg, som betød at folketingsmedlemmene ikke kunne komme inn. Først utover formiddagen lyktes det for politiet å lage så stort hull i blokkaden at politikerne kunne bukses inn i en av politiets store vogner. Imidlertid klarte de ikke å rydde hele blokkaden før den som planlagt skulle opphøre kl. 12.00. Derimot fikk de lesterlige klø da de forsøkte å bryte den siste blokkaden. Alt dette ble løpende transmittert i radioen landet over som var det en sportskamp, og det utløste en voldsom begeistring blant dem som var eller skulle i streik.

DEN VILLE MASSESTREIKEN

Dermed ble aksjonen den gnisten som utløste de følgende dagers eksplosjon av demonstrasjoner og massestreiker som ga gjenlyd verden over. Kravet var enkelt: Regjeringen må gå av. Allerede om fredagen gikk tusener offentlig ansatte (som først skulle ha streiket om mandagen) med i streiken, i tillegg til grupper av privatansatte som ikke var omfattet av streiken. En vill blokkadeaktivitet som lammet store deler av den offentlige transporten bredte sig som en steppebrann.

I de største byene var det demonstrasjoner både om fredagen og den etterfølgende mandagen. Et inntrykk av omfanget får man fra antallet av deltakere som i Århus steg fra 15.000 til 25.000 og i København fra 100.000 til 150.000. Om mandagen og tirsdagen stoppet både radio og TV, og eteren var helt overlatt til de nye lokalradioene som nesten overalt fungerte som talerør for de streikende og serviceorgan for blokkadeaktiviteten. Denne hadde i løpet av tirsdagen nådd et helt euforisk nivå, akkurat som resten av bevegelsen. Den var nå helt styrt fra neden, der venstrefløysaktivistene hadde stor innflytelse og regjeringen, statsmakten, politiet og de faglige topplederne var helt maktesløse. Til og med den faglige DKP-opposisjonen (det relativt sterke danske Moskva-partiet, red.) hadde ingen kontroll over bevegelsen.

Tirsdag 2. april var det som om intet kunne stoppe bevegelsen og hadde det ikke vært for påskeferien var det kanskje også blitt tilfellet. Men allerede torsdag 4. april kom den første feriedagen og påskeferien brøt massebevegelsens rytme. Tre faktorer forsterket dette:

– Trass massivt press lyktes det fagtoppen å holde streikekassene stengt. På grunnplanbet i fagbevegelsen var det ellers blitt utviklet et konsept for hvordan man legalt kunne unngå forbudet mot utbetaling.

– Den innerste kretsen i DKPs ledelse blokkerte at det ble avholdt et landsdekkende møte for tillitsvalgte i påsken. Det kan kanskje overraske noen, men det er her nok å konstatere at DKP-ledelsen var preget av en reformistisk linje som ikke opererte med massestreiker som et kampmiddel. Et faktum som Dansk Arbejdsgiverforening allerede konstaterer i 1946. Det betyr likevel ikke at de menige DKPere nødvendigvis delte denne oppfatningen.

– Mange ble lokket til å gjenoppta arbeidet onsdag 3. april og tirsdag 9. april for å få utbetalt feriepengene til påsken. Dette ga et markant dykk i streiketallet som kunne mistolkes på den måten at streikene var ved å ebbe ut.

STREIKEN BLIR AVBLÅST

Det var ikke tilfellet. Den 10. april var streikene igjen på full styrke med transportblokkader i stort omfang, og det var igjen svart skjerm. Dagen var utropt som landsdekkende aksjonsdag med demonstrasjoner i alle landets større byer. I de store byene (på nær Odense) ble det rapportert om «den hittil største», «den største i historien». I Århus deltok det 35.000 og i København 250.000.

Dagen viste klart at det var styrke til å fortsette streikene, men blant de ledende DKPerne var dagen også ment som den store avslutningsdagen – streiken skulle avsluttes med manér, som det het! Det var det signalet som gikk ut fra demonstrasjonsledelsen landet over. Derfor ble streikene 11.-12. april diffuse og spredte og mandag 15. april tok de siste gruppene igjen opp arbeidet. Da hadde de streiket i tre uker.

Men også streikens talmessige omfang var overveldende, kanskje deltok det mer enn 500.-750.000 mennesker. Dessuten deltok det et ubestemt antall studenter, arbeidsløse og pensjonister i protestene. Streikene stoppet ikke på grunn av manglende entusiasme, men først og fremst fordi streikekassene ikke ble åpnet og dernest fordi DKPs topp og høyrefløy forrådte dem. Det hang også sammen med svakheter ved den venstresiden som ønsket å føre dem videre.

Men alt i alt var det en utrolig overveldende opplevelse, noe som luktet litt av revolusjon. Det var en stemning som er umulig å gjengi her. Påskestreikene er imidlertid ikke hele emnet her – det er også en innfallsvinkel til å belyse noen andre sentrale forhold. La oss begynne med tre viktige poenger. Det første er en ren konstatering:

1. Streikene var aldri oppstått og hadde slett ikke utviklet seg så eksplosivt, hvis ikke det i de forutgående årene var bygget opp en tilstrekkelig sterk faglig venstreside med et godt internt samarbeid.

Det andre er en påstand, men lett å underbygge:

2. Hvis denne aktive fløyen – det vil si de 2-3000 faglige og politiske aktivistene

– ikke bare hadde samarbeidet, men reelt hadde vært samlet i én politisk organisasjon, da kunne vi ha veltet Schlüter.

Den tredje er litt mer dristig – men kan ikke avvises:

3. Hvis den ytterste venstresiden og DKP hadde vært samlet i én organisasjon – det vil si omkring 10.-12.000 medlemmer – med sterke røtter på arbeidsplasser og i fagforeninger og med en politikk for å utvikle streikene, da kunne det kanskje ha ført til en sosialistisk maktovertaking. Når formuleringen er så forsiktig skyldes det at det reelt ikke var særlig sannsynlig, fordi det var såpass stort råderom i økonomien at bevegelsen trolig kunne temmes med markante innrømmelser. Men omvendt kan man ikke forestille seg en sosialistisk maktovertaking uten røtter i en slik streikebevegelse. Akkurat som den også er utenkelig uten en tilsvarende sterk sosialistisk organisering av den faglige venstresiden.

LÆREN AV 1985

På den bakgrunnen kan vi fastslå: At i den grad det er bygget opp en sterk faglig venstrefløy vil den i konfliktsituasjoner ha en langt større innflytelse enn antallet berettiger til. Ikke på grunn av «kuppetoder», men i kraft av en dyp samklang med stemningen i arbeiderklassen. Noe liknende så vi også under Ri-Bus-konflikten i Esbjerg 1996, der et svært lite antall aktivister i støttekomiteene fungerte som talerør for de 56% av befolkningen som støttet sjåførenes blokkade. Hvis man reelt interesserer seg for store streiker, å velte borgerlige regjeringer og kanskje til og med gjennomføre en revolusjon – da må man nødvendigvis også interessere seg for oppbygningen av en slik bevegelse.

Artikkelen har tidligere stått på trykk i Aktiv Socialisme nr. 4, 27. mars 1998, og er forkortet og oversatt av Opprør-redaksjonen. Du kan bestille boken «Påskestreikerne 1985» hos RV (kr. 120).

Ny serie: Marxisme etter Marx

«Sett denne hjernen i fengsel i 20 år»

Slik sa den fascistiske anklageren da Antonio Gramsci ble fengslet for «undergravende aktiviteter» i Mussolinis Italia. Allerede på den tiden var Gramsci kjent for sin skarpe hjerne, men det var først etterpå at han skrev ned de fleste av de tankene som han senere ble mest kjent for.

Gramsci var en italiensk revolusjonær sosialist. Mye av Gramscis teori tok utgangspunkt i å forklare hvorfor den italienske sosialistiske bevegelsen led nederlag til tross for den revolusjonære tilstanden i Italia etter 1. verdenskrig. Gramsci var selv revolusjonær sosialist fra 1916 og tilhørte venstrefløyen i sosialistpartiet. Omkring 1919 og

1920 var det store oppstander i Italia, bønder okkuperte jord og arbeidere okkuperte fabrikker og dannet arbeiderkomiteer for å styre fabrikkene. Gramsci deltok i disse okkupasjonene i Torino, og var med i en sosialistisk gruppe som laget avisen L'Ordine Nuovo (Ny Orden).

Fabrikkokkupasjonene ble imidlertid beseiret, noe som banet vei for den fascistiske maktovertakelsen i 1922. Organisasjonsfriheten og yringsfriheten ble sterkt redusert og «undergravende elementer» ble arrestert. Gramsci gikk ut av det sosialistiske partiet i 1921, og ble med og dannet det italienske kommunistpartiet. Han ble valgt inn i parlamentet for kommunistpartiet, men fikk bare holde én tale i parlamentet. Den handlet om facismens klassekarakter. I følge Gramsci var Mussolini «det konsentrerte ekstrakt av det italienske småborgerskap, dette skjøre, barbariske samfunnslag bygd opp av søppelet som har samlet seg i vår matjord gjennom århundrer». Ikke lenge etter ble parlamentet oppløst og Gramsci arrestert. Under fengselsoppholdet fortsatte han å videreutvikle sine revolusjonære teorier.

Kristine Nybø

Kampen om hegemoniet

Gramsci er en av de få revolusjonære marxistiske teoretikerne i vårt århundre som tar utgangspunkt i Vest-Europa og prøver å analysere ut i fra det. Derfor har også den norske venstresida mye å lære av ham.

Et av de mest sentrale begrepene hans er *hegemoni*: Dersom statens forhold til folket er mer preget av samtykke enn tvang er det en såkalt hegemonisk statsmakt. Hovedproblemstillinga er hvordan en revolusjonær bevegelse kan overvinne en hegemonisk makt, hvordan driver man revolusjonær kamp når det er et tett forhold mellom stat og sivilsamfunn. Det er altså viktig å analysere styrkeforholdene innenfor den hegemoniske staten når man skal legge en strategi for sosialisme og revolusjon. En revolusjonær situasjon er ifølge Gramsci ikke et resultat av elendighet og utarming, men først og fremst en hegemonikrise.

Kristine Nybø er medlem i studieutvalget til Rød Ungdom og sitter i landsstyret i RV

Følgende tekst er et utdrag fra Knut S. Vikør «Borgarstaten og overgangen til sosialismen», Kontrast nr. 8, 1975:

Ved på denne måten å organisere ikkje berre kampen mellom klassane, men også striden mellom dei ulike fraksjonane av den herskande klassen, vert staten ein hegemonisk makt. Sagt på ein annan måte: Staten sin einskap vert ein hegemonisk einskap. Dei ulike statsapparata sameiner seg i det borgarskapet sitt herredømme vert godteke og kampen mellom klassane regulert inn i organiserte former. ...

Borgarskapets hegemoni endrar ikkje det faktum at det er snakk om reelle klassekamper, det er ingenting «falskt» over dei. Men så lenge denne arenaen er den dominerande for dei ulike former for klassekamp, kan ikkje denne gå ut over dei grensene som det borgarlege hegemoniet set. Dersom klassekampen skal kunne føres ut over det borgarlege sam-

funnet sine grenser må dette skje ved at det borgarlege hegemoniet vert utfordra. Dette vil medføre at einskapen i den borgarlege staten vert broten ned. Det er to måter eit slikt brot i staten sin einskap ... kan oppstå på:

«...Innhaldet er ei krise i herskarklassen sitt hegemoni, som oppstår enten avdi herskarklassen har mislykkas i ei viktig politisk oppgave der han har forlangt ... godtaking frå breie masser (t.d. krig), eller avdi store masser (serleg bønder og småborgarlege intellektuelle) plutsleg har gått over frå politisk passivitet til ein viss aktivitet og sett fram krav som ... summerer seg i ein revolusjon. Ei «autoritetskrise» snakkar ein om, dette er akkurat ei krise i hegemoniet, eller ei generalkrise for Staten.» (Gramsci i Prison Notebooks)

... At det borgarlege hegemoniet har fått eit grunnskot tyder [likevel] ikkje at arbeidarklassen sitt hegemoni er sett i staden. Det som er skjedd er at klassekampen er i ferd med å verte tatt ut av

Staten som einskap og flytt ut – tildels i dei fragmenterte apparata, dels heilt ut i nyskapte politiske kampplassar. Dette leier til eit oppsving i klassekampen som når uføresette høgder, men det er ikkje i seg sjøl ein revolusjonær situasjon. Dette vert det først dersom arbeidarklassen er i stand til å fylle det tomrommet som borgarskapet sin vakling og splitting har skapt med sitt eige hegemoni.

Etter Marx:

De to tyskerne Karl Marx og Friedrich Engels er kjent for å være grunnleggerne av den moderne sosialistiske tenkningen. Men de er slett ikke alene om å ha bidratt til kampen mot undertrykking i alle dens former. Svært mange mennesker har gjennom sine handlinger, tanker eller tekster vært med å inspirere andre til å reise seg mot overmakten. Opprør vil fremover bringe ulike bidrag fra denne mangfoldige tradisjonen.

Litteratur om og av Gramsci:
– Braathen, Einar: «Gramsci som analytisk og revolusjonær veileder» 1992.

– Gramsci, Antonio: «Prison Notebooks». Edited and translated by Q. Hoare & G.N. Smith; Lawrence & Wishart, London

– Puigi Scotoni, Pau: «Hegemoni og revolusjon hos Gramsci». Kontrast 70, nr. 7, 1977

Feminisme forplikter

Cathrine Holst deltok på den store kvinnekongressen i Tromsø i juni, og Opprør bad henne skrive om sine inntrykk.

Fra 20. til 26. juni gikk den verdensomspennende kvinnekongressen *Women's Worlds 99* av stabelen i Tromsø. Rundt 3000 kvinner – og noen menn – fra hele verden var samlet en uke for å utveksle erfaringer og kunnskaper om kvinnepolitikk, kjønnsforskning og feminisme.

Tittelen på kongressen – *Women's Worlds* – gjenspeiler på en god måte atmosfæren og diskusjonene i Tromsø. Her møttes kvinner som jobbet på ulike arenaer; i forskning, i politikken og i grasrotbevegelser, kvinner fra ulike kulturer, fra ulike sosiale miljøer, fra ulike generasjoner, med ulike politiske oppfatninger. Med andre ord kvinner fra ganske ulike «verdener» – som likevel, på tross av forskjeller, forsøkte å diskutere og kommunisere omkring en del felles temaer, som feminisme, kvinneundertrykking og

kvinnefrigjøring, kjønnsrett, kjønnskonstruksjoner og kjønnsrelasjoner.

Hver dag fra ni om morgenen til halv åtte om kvelden var det innledninger, workshoper og seminarer, om pornografi og seksualisert vold, om kvinner og arbeid og kjønn og politikk, om feministiske frigjøringsstrategier, om kjønn og krig, om maskulinitet, om homoseksualitet, og om relasjoner mellom globalisering, kapitalisme, kulturkolonialisering og patriarkat.

Flere konfliktlinjer gjorde seg gjeldende på kongressen, mellom ulike generasjoner av feministe – ulike «generasjons» som den nederlandske feministen Rosi Braidotti uttrykker det – mellom dem som er opptatt av å koble feministisk teori og politisk aktivisme og dem som først og fremst ser på feminisme

som en akademisk aktivitet. Mellom dem som ønsker et fortsatt teoretisk og politisk fokus på KVINNEundertrykking og KVINNEfrigjøring og dem som er mer opptatt av hvordan KJØNNrelasjoner konstrueres. Mellom dem som er opptatt av kultur, kropp, seksualitet og symbolisme og dem som primært fokuserer på økonomi, arbeid og materielle forhold. Og endelig mellom dem som ser den feministiske relevansen av manns- og maskulinitetsforskning- og politikk, og dem som ikke gjør det.

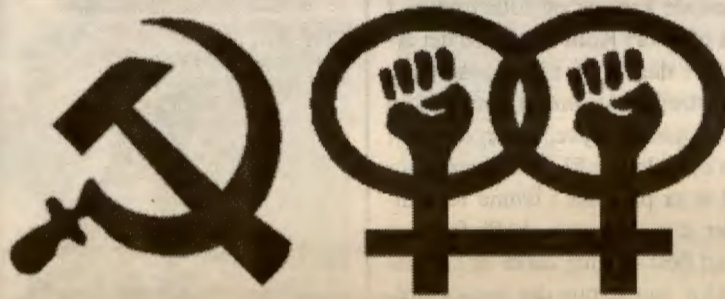
Det er vanskelig å si noe entydig, både om hvem som gikk «seirende» ut av av disse konfliktene, og om «hvilken side» i disse debattene radikale revolusjonære feministiske bevegelser bør alliere seg med. Kanskje er det ikke slik at man trenger «velge side» til enhver tid – det

går sikkert an å tenke seg en feminisme der man både tar i betraktning materielle og kulturelle maktformer- og relasjoner, og der man både, på den ene siden, fokuserer på kjønnsrelasjoner og konstruksjonen av dominerende patriarkalske maskulinitetsformer, og, på den andre, kritiserer kvinneundertrykking og jobber for kvinnefrigjøring.

Den sentrale skillelinjen går derfor ikke nødvendigvis mellom ulike feministiske teoretiske leire, men heller mellom dem som er opptatt av å politisere den teoretiske posisjonen sin, dem som er opptatt av å koble teori og praksis, og dem som ikke er det. Å kalle seg feminist forplikter. Det er for såvidt viktig å ikke låse av kategorien «feminisme», å ikke ha for rigide oppfatninger av hva som er «god» og «dårlig» feminisme – ikke minst fordi den globale feminismen stadig blir en mer multikulturell agenda.

Men dette ene bør vi kanskje holde fast ved: Feminisme må være et radikalt kultur- og samfunnsforandrende prosjekt, og ikke kun en tilfeldig akademisk karrierevei. Det er synd jeg føler jeg må skrive dette.

Cathrine Holst, student i Bergen og kvinneaktivist

Har RV nokon familiepolitikk?

Kva er RVs overordna prinsipp om familiepolitikk? Nokre raske forsøk på å sjekka i programdokumenta gav spinkle resultat utover formuleringa i prinsipp-programmet om at «organiseringa i familier held kostnadene med reproduksjon av arbeidskrafta nede og aukar profitten».

Av det må ein kunne utleia at RV er skeptisk til dagens organisering av familien, men korleis RV vil at dette skal endrast, utover det at målet er eit samfunn som mellom anna er fritt for kvinneundertrykking, er det lite å lesa om.

Når familien er nemnd i samband med kvinneundertrykkinga, er det sjølv sagt fordi «sivilstand» gjer større skilnad for kvinner flest enn for menn flest.

KVA ER SÅ VIKTIG FAMILIEPOLITIKK FOR RV I VALKAMPEN?

Skal vi berre konsentrere oss om dei næraste brødrkrava, eller skal vi sjå dagens familiepolitikk i forhold til visjonar om

eit anna og betre samfunn?

Vi treng i alle høve å sjå på nokre grunnleggjande saker i dagens samfunn som har mykje å seia for korleis levekåra for ulike familietypar blir.

I tillegg til sentrale stikkord som kontantstøtte og barnehagetilbod meiner eg det er viktig å hugsa eit par andre saker som også høyrer med til rammevilkåra for familiane: overgangsstonaden er avgjerande for ein del av dei mødre som lever åleine med ungar, men slett ikkje alle. Av i alt 110.000 familiar med mor + barn, er det langt under halvparten som har overgangsstonad som hovudinntekt. Ein annan svært viktig faktor for ein familie, er bukostnadene. Det er viktig for barnefamiljar, men det er og verd å merka seg at nesten halvparten av familiane består av ein person, medan dei fleste husleiger eignar seg best til å delast på to. Og når vi legg saman ein-persons familiane og dei som er ein forelder og ein eller fleire ungar, blir det meir enn halvparten av familiane. Kvifor finn vi oss i dei bukostnadene folk blir utsette for?

KONTANTSTØTTE – KVA BETYR DEN FAMILIEPOLITISK OG KVINNEPOLITISK?

Kontantstøtta er til no den mest reaksjonære måten å bruka skattepengar på. Ingen andre økonomiske ordningar går ut på å belønna folk for ikkje å bruka offentlege tilbod. Det er i seg sjølv absurd. Men det blir altså ikkje stilt noko krav til mottakarane utover det at dei ikkje skal bruka offentleg barnehage.

Det store argumentet er at folk skal

kunna velja sjølve kva slag barneomsorg dei ønsker. Realiteten er at det ikkje blir noko val for dei fleste. Ein del har sagt nei takk til barnehageplass og tatt imot kontantstøtte og brukt dagmamma i staden, av reint økonomiske grunnar. Det einaste ein da oppnår, er eit dårlegare tilbod til ungene, kanskje også meir svart arbeid, og med det uryddige arbeidsforhold for dei som tar dagmammajobbane.

Dei rikaste har alltid kunna velja om dei ville ha praktikant heime eller ikkje, no får dei belønning for å gjera det.

For kvinner som i utgangspunktet ikkje har lønnsarbeid, kjem kontantstøtta som ei gåve, og blir eit argument mot å bruka barnehage.

Ein del kvinner med innvandrarbakgrunn har lite tilknytning til arbeidslivet. Det finst mange gode argument for at barn av mødre som ikkje snakkar norsk vil ha særleg god nytte av barnehageplass. Kontantstøtta oppmuntrar ikkje til å la ungene gå i barnehage, og den oppmuntrar heller ikkje mor til å ta lønna arbeid.

Eit anna argument mot kontantstøtta fekk eg høyra frå ei ung mor som sjølv har barnehageplass til sitt barn: kontantstøtta tener til å gi folk meir dårleg samvit, og det verkar også på dei som ikkje ønsker kontantstøtta. Det at ordninga gjer at det faktisk er fleire mødrer som er heime med dei minste ungene, tener til å styrka ideologien om at det eigentleg er det beste. Den ideologiske budskapet blir at barnehage ikkje er bra, iallfall ikkje best, og lang dag i barnehagen er slett ikkje bra. Og vips, bør iallfall dei som lar

ungane vera i barnehagen heilt til stengt tid, verkeleg ha dårleg samvit.

I forlenginga av kontantstøtta er det også utvikla eit system med gradert kontantstøtte etter som kor mykje eller lite barnet er i barnehage. Bodskapen blir altså: mykje barnehage betyr mykje dårleg samvit og inga kontantstøtte, litt barnehage betyr litt mindre dårleg samvit og noko kontantstøtte. Av dette blir det eit system med deltids plassar og deltids kontantstøtte som eg vil tru må setja grå hår i hovudet på mang ein førskolelærer. Korleis i all verda skal barnehagen makta å laga eit miljø ungene er trygge på og gode pedagogiske opplegg for ungar som berre er der nokre dagar i veka eller kanskje til og med halve dagar?

I kommunevalkampen kunne det kanskje vera eit poeng å krevja – som eit steg på vegen mot gratis barnehage – at barnehageprisane blir sett ned så mykje at det ikkje blir meir lønnsamt å ta imot kontantstøtte for å bruka den til privat dagmamma enn å ha ungen i barnehage?

Dei store linene i familiepolitikken og svaret på kva RV eigentleg meiner om kjernefamilien blir nok ikkje tema i denne kommunevalkampen, men det kunne vera ein god ide å få noko meir på papiret til neste gong det skal lagast programdokument. Til så lenge får vi halda fast i 6-timarsdagen. Den er framleis det beste svaret på både «tidsklemma» og kvinnelønna og iallfall ein del av svaret på spørsmålet om arbeid til fleire.

Magnhild Folkvord, Oslo RV

REBELL

Sagt om EU-valet:

Sverige: «Eit klasseval»

«EU-parlamentet har ikkje legitimitet blant europeiske arbeidarar og folk med låg inntekt. I vidt omfang avstod dei frå å stemme. (...)

I Sverige unnlot 61,7 % ganske enkelt å stemme og dei som møtte fram var i første rekkje overklassen og dei velberga mellomaga. For no når dei første valanalysene blir presentert er det klart at «dette EU-valet er truleg det mest klasseprege valet i Sverige sidan 1920-talet», for å sitere statsvitaren Peter Esaiasson i Dagens Nyheter. (...)

Det var to partier som fekk fleire stemmer. Vänsterpartiet med sitt nei til Unionen og Folkpartiet med sitt like klare ja til både Union, overstatleg styring, Nato og heile det kapitalistiske og militaristiske uvesenet som følgjer med EU. At begge to gjekk fram kan berre tolkast dithen at dei veljarane som stemte trass i stor tvil i det minste vil ha klare alternativ. (...)

Få dagar før valet varsla dei sosialdemokratiske leiarane Schröder og Blair nye kutt i offentleg sektor og nye angrep mot faglege interesser. Med andre ord vil dei ytterlegare skru opp varmen i det helvete som Europa sin under- og arbeidar-klasser er endt opp i. Og slik vil det halde fram. Med mindre dei europeiske arbeidarane og folk med låg inntekt igjen kastar seg ut i den politiske kampen, for å reise dei krava som på eitkvart sentralt punkt seglar opp mot den herskande klassen sin ringeakt over for demokrati, menneskeliv og menneskeverd. At det både er mogleg og innan rekkjevidde kan vi se i det oppsiktsvekkjande valet i Frankrike. To sosialistiske parti hadde inngått eit samarbeid om ein radikal arbeidarpolitikk. Dei fekk opp mot ein million stemmer og fem plasser i dei rike sitt parlament.»

(Internationelen 17. juni 1999)

Frankrike: «Revolusjonære i parlamentet»

«Vi har blitt vald og vi inntar våre plasser i Strasbourg og Brussel. Ganske visst har Europaparlamentet svært lite makt og fem personer frå den ytterste venstresida vil ikkje kunne snu opp-ned på styrketilhøva. Men desto meir er det grunn til å vise vårt syn på kva det tyder å være folkevald. (...)

Vi vil bruke vårt mandat og alle dei opningar som det gir for oss til å stø opp om dei sosiale kampar og folkerørsler. I går var vi på gata i Köln i lag med dei arbeidslause, i dag er vi i Toulouse i lag med sultestreikande innvandrarak som vil ha fast opphaldsløyve, i morgon vil vi føre fram deira krav i EU-parlamentet.

Det at vi er på plass i denne forsamlinga tyder at vi vil kunne skaffe fram og gjere kjend flest mogleg saker og opplysningar, ikkje minst om dei lyssky ordningane med tilskot og ulike skandalar om utslepp av giftstoff. Vi vil bruke den som ein talarstol for å nå ut med framlegg og presse dei folkevalde til å følgje opp løftene sine. Over for Daniel Cohn-Bendit (dei Grøne, red.) og Robert Hue (Kommunistpartiet PCF) vil vi til dømes straks leggje fram eit sams initiativ for legalisering av dei papirlause innvandrarane.

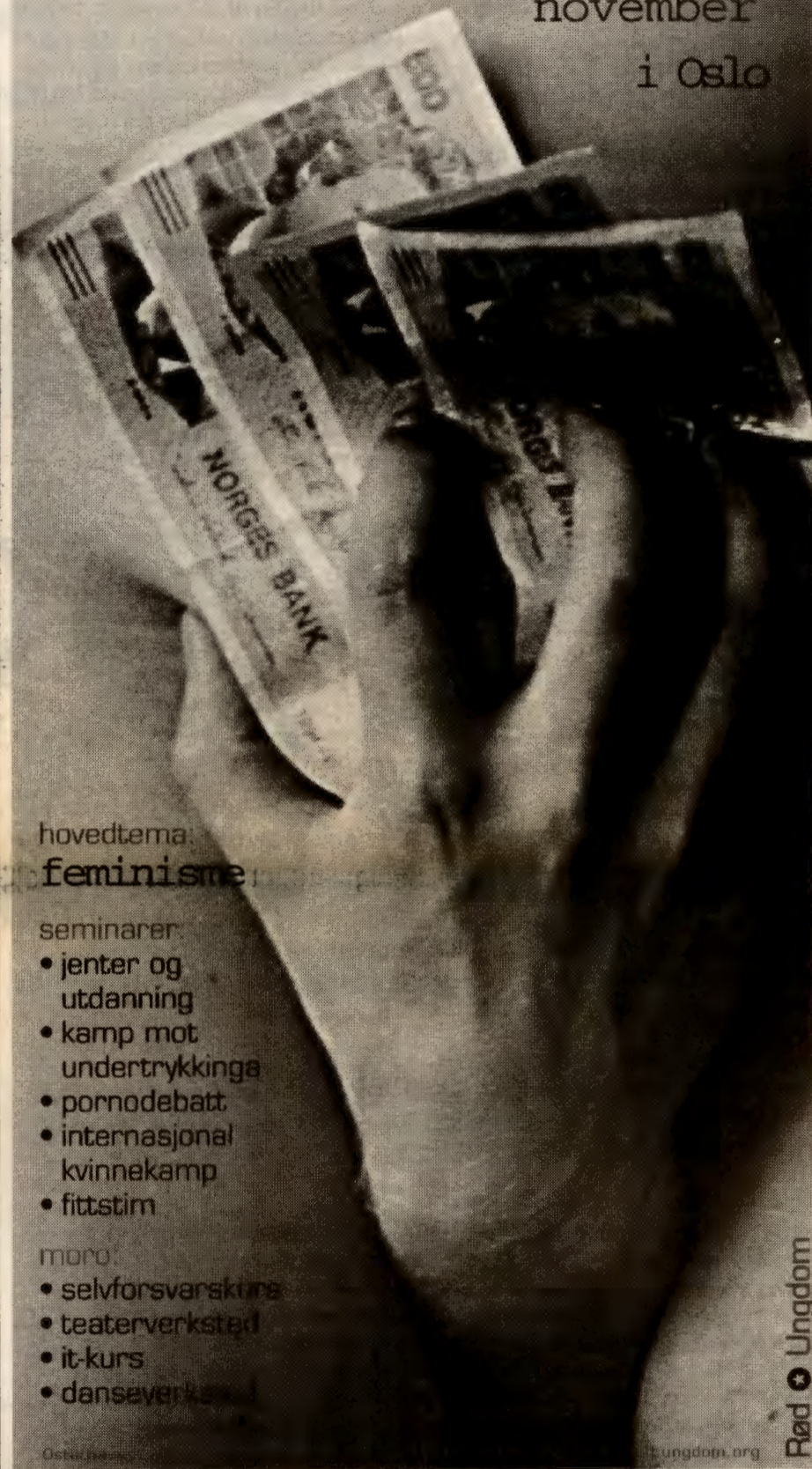
Vi må heile tida stå til rekneskap for og lytte til framlegg frå dei som vi representerer, særleg gjennom regelbundne møter med aktive frå fagrørsla og andre rørsler. Aldri før har det blitt vald inn revolusjonære til EU-parlamentet frå Frankrike. Det vil ikkje gå stille av.»

(Alain Krivine, talsperson for Ligue Communiste Révolutionnaire i den franske vekeavisa Rouge 17. juni 1999).

Rød • Ungdoms Jentekonferanse '99:

Feminist? Javisst!

5. - 7.
november
i Oslo

hovedtema:
feminisme

seminarer:

- jenter og utdanning
- kamp mot undertrykkinga
- pornodebatt
- internasjonal kvinnekamp
- fittstim

more:

- selvforsvarskurs
- teaterverksted
- it-kurs
- danseverksted

Rød • Ungdom

Meld deg inn i Nei til EU no!

NEI TIL EU

Ja, takk

- Eg vil verte medlem av Nei til EU (kr. 150,- inkl. Standpunkt og skriftserien)
- Eg vil verte husstandsmedlem, kr. 100,-
- Eg vil verte medlem i Ungdom mot EU (under 25 år. kr. 20,- inkl. UMEU-avisa og Standpunkt) Fødd år: _____
- Eg vil ha meir informasjon
Bruk blokkbokstavar!

Namn: _____

Adresse: _____

Postnr/stad: _____

Nei til EU, Arbeidersamfunnets plass 1, 0181 Oslo
fax: 22 20 90 55 e-post: NTEU@ONLINE.NO

Kan sendast ufrankert i Noreg. Adressaten vil betale porto.

SVARSENDING

Avtalenr. 171210/453

NEI TIL EU

Sentrum
0109 OSLO

LISTE OVER MATERIELL SOM KAN BESTILLES FRA RV

Sendes til: RV, Osterhausgt. 27, 0183 Oslo eller fakses til 22 98 90 55. Materielista er ajourført: 2.10.99

NYE HEFTER

Sosialisme og folkestyre (kr. 20)

Bestselgeren på valgkampkonferansen, med 42 solgte eksemplarer. Inneholder blant annet *Sosialismens to sjeler* av Hal Draper, *Frihet og liv er ett* av Morten Falck, utdrag fra *Feministisk sosialisme* av Kjersti Ericsson og *Demokrati og Kina* av Nigel Harris (*Rød Ungdom*).

Kina – quo vadis? (kr. 30)

Rapport fra en studiereise desember 1998. Heftet inngår i et informasjonsprosjekt fra AKP om utviklingen i de såkalte «framvoksende markedene» i Sør, og går nøye inn på fremveksten av den nye kapitalistklassen. Arbeidet er gjennomført av internasjonalt utvalg i AKP og ført i pennen av Pål Steigan (*AKP*).

War and Revolution (kr. 150)

Første verdenskrig ble et avgjørende vannskille mellom reformister og revolusjonære. Men heller ikke de revolusjonære var enige om hvordan krigen skulle bekjempes, og i denne boken går Hal Draper gjennom de ulike posisjonene. Aktuell igjen i forbindelse med Kosova-krigen (engelsk, 159 sider, kr. 150, *Venstre Om*).

Påkestrejkerne 1985 (kr. 120)

En gjennomgang av den største massestreiken i Danmarkshistorien, som nesten klarte å velte den borgerlige Schlüter-regjeringen. En viktig bok for alle som er interessert i den skandinaviske arbeiderbevegelsen og i oppbyggingen av en sterk fagopposisjon. Forfatteren Hans-Jørgen Vad er medlem av Enhedslisten (199 sider, dansk, *RV*).

BØKER

Neither Capitalism nor Socialism (kr. 150)

Artikkelsamling med bidrag fra «Third Camp»-tendensen til Hal Draper og Max Schachtman i USA på 50-tallet. Med utgangspunkt i den marxistiske anti-stalinismen diskuterer de forholdet mellom fascisme og stalinisme, samt karakteren til de nasjonale frigjøringsbevegelser i Jugoslavia og Kina (*Venstre Om*).

Rødt! (kr. 298)

Førstepremien i RVs valgkamplotteri og KKs «vennekampanje». I mer enn 25 år har Erling Folkvord stått på barrikadene for både RV og AKP. Boken tar for seg historien til den norske ML-bevegelsen – fra bruddet med SF til stiftelsen av Klassekampen, inkludert de fire årene på Stortinget 1993 - 1997 (319 sider, *Rød Valgallianse*).

The Collapse of the Soviet Union (kr. 100)

Legger frem en rekke ulike syn på sammenbruddet i Sovjet og konsekvensene for en marxist-leninistisk politikk. Bidragene spenner vidt fra den filippinske geriljalederen Jose Maria Sison til tyrkiske DHKP-C og Nord-Koreas statssjef Kim Jong-Il. Inneholder også mye nyttig informasjon om utviklingen sett fra «innsiden» (*AKP*).

Lenin: Massmördare? (kr. 45)

Et offensivt svensk motsvar til den borgerlige bakvaskingen av bolsjevikene spesielt og kommunister generelt. Samtidig er det en kritisk gjennomgang av begivenhetene rundt den russiske revolusjonen, i etterpåklokskapens lys. Forfatterne er den franske marxisten Daniel Bensaïd og historikeren Håkan Blomqvist (*Venstre Om!*).

ANDRE DEBATHEFTER/BØKER

	pris	bestilling
■ Et kritisk blikk på 50 år med IS-tradisjonen. Av Bjarke Friborg	kr. 10	.....stk.
■ Lærdommer fra forsøk med sosialistisk økonomi. Av Peder Martin Lysestøl	kr. 10	.....stk.
■ Arbeiderkamp mot privatisering i Argentina. Av Juan Carlos Orieta	kr. 40	.....stk.
■ Ja, vi elsker. Studie i det nasjonale spørsmål. Av Jørn Magdahl	kr. 50	.....stk.
■ Innledninger fra Sosialismestevnet 1998.	kr. 30	.....stk.
■ Livet bak murene. RV på Stortinget. Av Erling Folkvord 1997 (red.). 160 sider	kr. 40	.....stk.
■ 20 år med RV i kommunestyre og fylkesting. Av Aksel Nærstad 1995 (red.). 240 sider	kr. 10	.....stk.

PROGRAMMER OG FAKTAHEFTER

	pris	bestilling
■ Fattig og Rik. Rapport om klasse-Norge. Av Finn Olav Rolijordet (red.)	kr. 20	.....stk.
■ Om statsbudsjettet 1999. Kommentarer fra Aslak Sira Myhre m.fl.	kr. 10	.....stk.
■ For en helhetlig eldreomsorg. Av Peder Martin Lysestøl/Kjell Stephansen	kr. 10	.....stk.
■ Anti-rasistisk Manifest. Vedtatt på landsmøtet i 1997.	kr. 10	.....stk.
■ Prinsippprogram for RV, 1999 - 2001	kr. 20	.....stk.
■ Arbeidsprogram for RV, 1999 - 2001	kr. 20	.....stk.

Revolusjon!

Abonnér på ML-tidsskriftet Revolusjon!

Ett år for kr. 100,- (inkluderer også hefter i skriftserien).

Er du ukjent med bladet, sender vi et gratis prøveeksemplar.

revolusjon@rocketmail.com

Revolusjon, boks 3458 Bjølsen, 0406 Oslo

RØD VALGALLIANSE

Fra valgkampen:

■ verve-/giroløpeseddel («Med folk...»)	kr. 0,20
■ kortprogram (8 sider, A5)	kr. 0,90
■ plakat – Kamp mot privatisering	kr. 0,50

Effekter:

■ jakkemerke med RV-flagg	kr. 5
■ trenål med RV-flagg	kr. 30
■ T-skjorte med RV-flagg	kr. 75
■ jakkemerke – Norge ut av Nato	kr. 10

Nato-kampanjen:

■ ark med klistremerker («ut av Nato»)	kr. 10
■ stikkplakat – Norge ut av Nato	kr. 1
■ løpeseddel – Stopp Volden	kr. 0,20

Ta kontakt med ditt fylkeslag:

RV sentralt

Osterhausgt. 27, 0184 Oslo,
22 98 90 50; fax: 22 98 90 55
rv@rv.no; www.rv.no

Østfold

Anne Steinsland
Mikkelbergbakken 10, 1832 Askim,
tlf: 69 88 59 40,
epost: a-steins@online.no

Akershus

Geir Christensen
Liaveien 12, 1450 Nesoddtangen, tlf: 66
91 29 68, epost: guttorm4@online.no
RV-kontoret: Osterhausgate 27,
direkte tlf 22 98 90 50, faks 22 98 90 55

Oslo

Pål Ravnsborg-Gjertsen
tlf: 22 10 45 75,
epost: pal.ravnsborg.gjertsen@online.no
RV-kontoret: Osterhausgate 27,
direkte tlf 22 98 90 50, faks: 22 98 90 55

Hedmark

Harald Dyrkorn
2100 Skarnes, tlf: 69 96 22 96. epost:
haralddy@online.no

Oppland

Michael Hall
Johan Castbergsgate 36, 2815 Gjøvik,
tlf: 61 17 65 15,
epost: mi-ha@online.no

Buskerud

Sigbjørn Birkeland
Boks 310, 3471 Slemmestad,
tlf: 31 28 08 72

Vestfold

Per Jørgensen
Vardenlia 4 C, 3227 Sandefjord,
tlf: 33 46 53 42,
epost: perj@vestfoldnett.no

Telemark

Jan Gatevold
Nordahl Griegsvei 4, 3927 Porsgrunn,
tlf: 35 51 28 50,
epost: jgatevol@online.no

Aust-Agder

Knut Henning Thygesen
Øvre gate 16, 4950 Risør,
tlf: 37 15 14 51

Vest-Agder

Lisbeth Reed: 38 09 61 15,
epost: lisreed@online.no
RV-kontor: Kristian 4desgate 69, tlf: 38
02 30 04, epost: rvagder@online.no

Rogaland

Asgeir Bell
Lurabekken 23, 4315 Sandnes, tlf: 51 67
75 78, epost: bellanfi@newmedia.no

Hordaland

Steinar Nørstebø, tlf: 95 21 15 13,
epost: snoerste@online.no
RV-kontor: Postboks 992, Vestre
Torggate 6, 5808 Bergen
tlf: 55 31 64 21, faks: 55 31 99 70,
epost: bergenv@online.no

Sogn & Fjordane

Ottar Uglum
Håland, 6993 Høyanger, tlf: 57 71 29 21,
epost: ouglum@sf.telia.no

Møre & Romsdal

Odd Stensholt
Solbakken 50 A, 6429 Molde,
tlf: 71 21 55 34, epost:
os@sivilhustad.no

Sør-Trøndelag

Pål Hellesnes
Tlf: 73 50 97 05, Drillveita 4, 7012
Trondheim, epost: palhel@stud.ntnu.no
RV-kontor: Prinsensgt.14,
7417 Hospitalsløkkan,
tlf: 73 52 57 70, fax: 73 52 52 78

Nord-Trøndelag

Solveig Aamdal
Vestberget 11, 7650 Verdal, e-post: sol-
veig.aamdal@SU-NT.sni.telemax.no

Nordland

Gunnar Aarstein
8324 Digermulen, tlf: 76 07 68 88,
epost: gaarstei@online.no

Troms

Frode Bygdnes: St. Olavsgt. 31, 9405
Harstad, 77 06 92 60, fax: 77 06 92 61,
epost: bygdnes@online.no

Finnmark

Synnøve Thomassen
Sørenskriverveien 13, 9511 Alta,
tlf: 78 44 09 57,
epost: oeheitma@online.no

Har du betalt kontingent og kjøpt RV-lodd?

I løpet av høsten arrangerer RU og RV to store landsomfattende samlinger:

Siste helg i oktober arrangerer RV folkevalgtkonferanse; et tilbud til alle de nye medlemmene som enten er valgt inn i et kommunestyre, eller har tenkt seg å delta i arbeidet.

Den første helgen i november er det tid for RUs store feminismekonferanse, som er åpen for både jenter og gutter. En særlig invitasjon går til RVs mange nye ungdomsmedlemmer, som ikke har vært innom RU:

Ja, eg vil bruke pengar på ei god sak:

- Medlemskap i Raud Valallianse, inkl. Opprør 8 ganger i året (kr. 200)
- Medlemskap i RV inkl. Opprør (trygda og studentar, kr. 100)
- Abonnere på Opprør (kr. 100)
- Medlemskap i Raud Ungdom (utan Rebell)
- Abonnere på Rebell (vanleg abo kr. 100, støtteabo kr. 200)

Ja, eg melder meg på:

- studiesirkel i RV sin politikk
- RV sitt faglege grunnkurs
- RV sin folkevaldkonferanse 29.-31. oktober
- RU sitt bøllekurs for jenter
- RU sin jentekonferanse i 5.-7. november

Send meg meir informasjon:

Namn: _____
Adresse: _____
Postnr., stad: _____
Tlf., e-post: _____

Porto

Rød Valgallianse
Osterhausgt. 27
0183 OSLO

Tlf: 22 98 90 50
Faks: 22 98 90 55
E-post: rv@rv.no

BLI MED DU OGSÅ!